

363

17

Casal de la Pau - Cervantes, 2, pral-1 08002-BARCELONA

ESTIU 1991

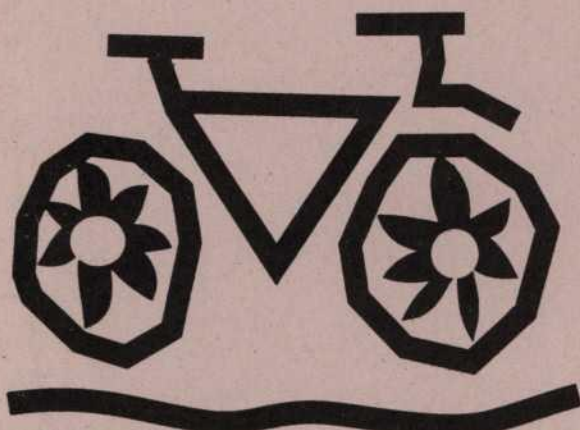
300 PTES

16 FF

MOCADOR

Informatiu per la lluita antimilitarista

DIP. LEG. B-1292-87

2ª MARXA ANTIMILITARISTA

MOCS

PAÍS VALENCIA:

MOC València
Blanqueres, 4, 1
46003 València

COMARQUES DE PONENT:

MOC Ponent
Aptat. Correus 850
Lleida

MALLORCA:

Grup d'Objectors Mallorca
Aptat. Correus 1566
07060 Ciutat de Mallorca

MENORCA:

MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

EMPORDÀ:

MOC Empordà
Reliquer, 25
17753 Espolla

MARESME:

Assemblea Antimilitarista del Maresme
Casal Independència
Camí Ral, 504, 1
Mataró

GROC
Grup de Recolzament als Objectors
Elisenda de Montcada, 53
08330 Premià de Mar

VALLÈS ORIENTAL:

MOC Vallès Oriental
Ateneu Popular
Plaça de l'Església, 9, 3-2
08400 Granollers

MOC (Manolú)
Dos de Maig, 31, 1-1
08450 Parets del Vallès

GARROTXA:

Agrupació Naturalista de la Garrotxa
Servei Comarcal de Joventut
Torre Malagrida
Passeig de Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:

Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

Assemblea Antimilitarista del Bages
Guimerà, 53, 2-1
08240 Manresa

RIBERA D'EBRE:

MOC (Carles)
Plaça Major, 4
43746 La Serra d'Almos

BAIX LLOBREGAT:

MOC Bellvitge
Prado, 12, 13-1
08907 L'Hospitalet

Grup d'Objectors de Sant Just
Casal de Joves de Sant Just
Plaça del Parador s/n
08960 Sant Just Desvern

ANOIA:

MOC Anoia
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

BAIX CAMP:

MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONÈS:

MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila
Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

MOC Casal de la Pau
Cervantes, 2, pre-1
08001 Barcelona

OSONA:

Assemblea Antimilitarista i d'Objecció
Casal Sant Just
Sant Just, 1, 2
08500 Vic

BERGUEDÀ:

Assemblea Antimilitarista del Berguedà
Aptat. Correus 30
08600 Berga

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA:

SIOC
Escola Tècnica Superior d'Enginyers de
Telecomunicacions
Jordi Girona i Salgado, s/n Barracó C
08034 Barcelona

MOCADOR

Informatiu per a la lluita
antimilitarista

MOCADOR 17

Començarem aquesta editorial fent una mica de balanç del moment del moviment antimilitarista després de dos anys i mig de campanya d'insubmissió. Ens tornem a trobar en un moment decisiu, com tantes altres vegades (com quan el desembre de 1984 es va publicar la LOC, quan a finals del 87 va ser declarada constitucional, quan el gener del 88 s'aprovà el reglament que regula la PSS, quan l'abril del 89 són cridats els primers objectors a fer la PSS o quan el novembre d'aquell mateix any es fa a Barcelona el primer consell de guerra a 2 insubmisos catalans. Situacions totes elles que el moviment ha anat superant, recolzat per un sentiment antimilitarista que ha sabut transmetre a la societat i que en aquests dos últims anys ha augmentat considerablement. Un exemple és el dictamen sobre la reforma del servei militar que es va aprovar el passat més de maig, que en un dels seus punts diu: "Es absolutament imprescindible derribar la barrera ambiental derivada del rechazo o escaso aprecio que hoy existe en España por la existencia y misiones de los ejércitos". Mentre el coronel Manuel de Lara, després de criticar el terrorisme d'ETA tot seguit verifíca: "insubmisos insolidarios, objetores tristes y pacifistas violentos".

En aquests moments, i per primera vegada des de fa més de 10 anys, hi ha objectors de consciència complint condemna, i la resposta que donem a aquest fet tindrà molt a veure amb el futur de la nostra lluita. El govern del PSOE ha obtat per un augment de la repressió, però, això sí, selectiva. Com diu l'apartat sobre objecció de consciència de la

ponència de la reforma del servei militar fent referència a la insubmissió, "esta conducta, enfrontada al orden constitucional, es, además de delictiva, socialmente insolidaria, por lo que se hace necesario establecer medidas oportunas para erradicarla". També s'estudia la possibilitat de traspasar a la jurisdicció civil els judicis a insubmisos al servei militar.

Així, a més de la repressió, tenim la propaganda institucional que sempre ens titlla d'insolidaris, tot això combinat amb un rentat de cara de la mili, una promoció exagerada del voluntariat especial amb vídeos que semblen les aventures d'en James Bond-més l'enduriment del règim disciplinari de la PSS, anunciat pel ministre de la guerra García Vargas... I no obstant el nombre d'insubmisos és ja proper als 2000. Sí, 2000, i el seu creixement es manté estable.

Ah, i en aquest període tampoc no han faltat les accions espectaculars, com l'ocupació del museu militar del castell de Montjuïc, una ocupació que feia temps que es volia fer. Tot i que la premsa, excepte alguna petita excepció, continua censurant desgradament tots els nostres actes, siguin de la natura que siguin, cosa a la qual per desgràcia ens estem acostumant. Un altre exemple va ser la presentació de la taula de solidaritat amb els objectors empresonats, on no hi va assistir cap periodista. Una taula que s'ha creat per ampliar el moviment de suport als insubmisos empresonats, cosa molt necessària en aquests moments, i a la qual tots i totes esteu convidats/des a participar-hi.

SUMARI

Taula de solidaritat amb els objectors empresonats, 3

Tots a Cartagena, 4

Amnistia Internacional adopta Blázquez i Escalada com a presos de Consciència, 5

Gràcies; J.A. Escalada i M. Blázquez, 6

Ocupació al Castell de Montjuïc, 7

Llibertat Insubmisos empresonats, Consell de la Joventut de Barcelona, 8

El Parlament proposa, el PSOE disposa, 8

L'Objecció a mitja mili: un dret que ens és regatejat, Antoni Iborra i Plans, 9

L'Església acull els desertors, Oriol Garreta, 10

L'aportació militar espanyola al conflicte del Golf, Rafael Grasa, 11

Però hi hagué alguna vegada una Guerra del Golf, Manuel Vázquez Montalbán, 14

Moments, seqüències, instants, 15

Lluís Llach, Miquel Martí i Pol i Insubmissió, 17

Els i les estudiants diuen no a la mili i a l'exèrcit, 18

Happening Antimilitarista, 19

L'evangelí segons Sant Guinard, 20

M'en vaig a la mili, J.L. Primavera, 20

Una mica de Greenham Common pel 15 de maig, 21

El Kleenex, 24

TAULA DE SOLIDARITAT AMB ELS OBJECTORS EMPRESONATS

Dijous, 13 de juny, en el Centre Cívic l'Artesà de Gràcia, fou constituïda la Taula de Solidaritat amb els objectors empresonats, com un pas més en la campanya per aconseguir frenar la repressió contra els insubmisos.

L'acte, presentat per Sergi , començà a dos quarts de vuit amb la sala plena fins dalt. Inicià el torn d'intervencions la lectura d'una carta enviada pels objectors empresonats a Cartagena i una exposició general de l'objector insubmis Pau Pérez de la situació de la campanya d'insubmissió, en la qual es posà de manifest l'augment de la repressió en aquest últim període i la necessitat de donar-li una resposta adequada i contundent des del moviment antimilitarista.

Tot seguit Arcadi Oliveras, de Justícia i Pau, feu notar que a partir de la guerra del Golf l'estat espanyol ha assumit un compromís ple en l'àmbit del militarisme europeu i de l'anomenat nou ordre internacional. Observà també la tendència paral·lela a minvar des del poder les llibertats individuals i a

reforçar les estructures i les eines legislatives de què disposa l'estat pel seu enfortiment.

Guillem-Jordi Graells, per la seva banda, opinà que hi ha un denominador comú entre totes les lluites alternatives i que, dels diferents àmbits d'aquestes lluites era necessària la plena solidaritat amb els insubmisos.

A continuació Paco Candel explicà que, tot i que no gosaria exigir a ningú un compromís com és la insubmissió, tots aquells que escollissin aquest compromís tenien tot el seu suport. Després, Joan Cardona, del grup Sopa de Cabra, qualificà el nou ordre de feixiste i considerà la insubmissió com una actitud que cal adoptar en tots els àmbits.

Gerard Quintana, també de Sopa de Cabra, se solidaritzà amb els empresonats i propugnà la necessitat de fer front a la imposició policial, mentre recordava que cal evitar la tentació del militarisme en qualsevol lluita.

En aquest punt de l'acte fou llegida una carta de suport enviada per Isabel Clara Simó, que no pogué assistir personalment. Tot seguit Octavi Pallissà, de la campanya contra la

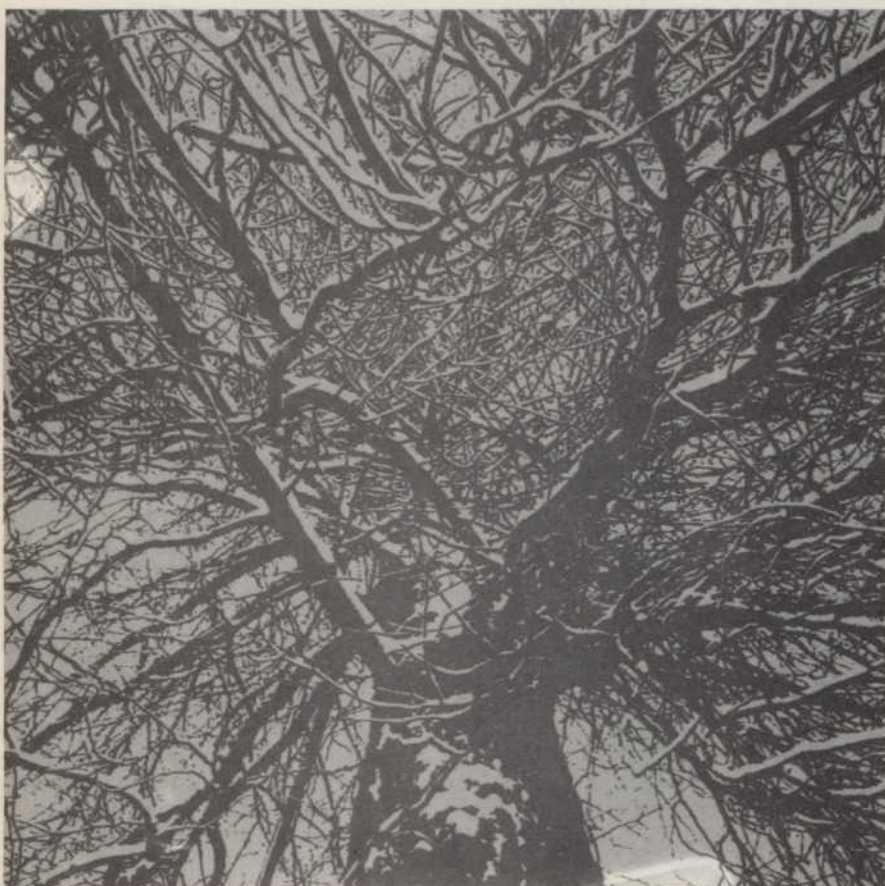
guerra, parlà de la vergonya de la celebració militar a nova York i de les declaracions d'alguns militars espanyols en contra de l'objecció. Opinà que calen formes d'acció unitàries de l'esquerra i que s'ha d'exigir a les forces polítiques l'acompliment dels compromisos que van establir amb els ciutadans durant la campanya contra la guerra, i proposà d'extendre la cultura de la desobediència civil, de la qual els insubmisos són pioners.

Verena Stolcke, professora de la UAB, expressà la seva admiració pels insubmisos, recordà que les armes no fan distinció de sexes per matar, i que la feina antimilitarista és feina d'homes i de dones contra l'explotació, l'opressió i la desigualtat.

Finalment, Manuel Vázquez Montalbán comentà el gir intervencionista de la política espanyola, denuncià la pressió que s'exerceix contra la cultura no bel·licista i feu una previsió sobre les àrees que en els propers anys seran objecte de persecució prioritària per l'estat: l'ecologisme crític, l'antiracisme laboral i l'antimilitarisme. Per acabar emfasitzà la necessitat de divulgació d'aquestes idees. L'acte s'acabà amb la crida a tots els assistents perquè col·laborin en la mesura de les seves possibilitats en la campanya contra la repressió de l'objecció, en els nivells següents:

- 1- Manifestar personalment la seva solidaritat amb els empresonats a través de cartes, telegrams, etc...
- 2- Utilitzar al màxim les possibilitats d'accedir als mitjans de comunicació per divulgar la realitat de la repressió per mitjà de consciència.
- 3- Col·laborar, com a entitat, col·lectiu, etc. en tirar endavant aquesta campanya com a tasca pròpia.

P. de Baixelriu.

El dia 3 de juliol els objectors insubmisos Manuel Blázquez i José Antonio Escalada, en presó preventiva a Cartagena des de feia gairebé 3 mesos, varen ser posats en llibertat provisional. En sortir de la presó, l'exèrcit passà a la seva disposició un cotxe per conduir-los a la carbeta en la qual havien començat el servei militar, a fi que el continuessin. Després de declinar l'ofertament se'n anaren a veure els seus advocats i a gaudir de la vida civil amb els seus familiars i amics. Ara ja tornen a estar en recerca i captura per no voler continuar fent la mili.

TOTS A CARTAGENA

Llevar-se a dos quarts de set un dissabte al matí després d'una nit de farra arriba a resultar desagradable. Aquesta sensació es podia apreciar en els que anaven arribant a poc a poc al Portal de l'Àngel. Fins i tot n'hi hagué algun que va empalmar; però tots ens sentíem bé: endevinàvem un cap de setmana excitant. Josep A. Escalada i Manuel Blázquez, insubmisos desertors de la guerra del Golf, empresonats a la presó militar de Cartagena, i A. García Quesada, insubmis a la PSS empresonat a la presó civil, sabien que estàvem en camí. L'autobús tenia previst marxar a dos quarts de vuit. Passats dos quarts de nou, els motors iniciaren el seu ronc moviment. El matí era agradable.

L'autobús anava ple, la majoria de la gent de Mili-KK. Un bon pilot d'estandards, pancartes i tambors completaven l'equipatge. -On deu quedar Cartagena?- ens preguntàvem alguns. A la primera parada en l'autopista (no la vam deixar en tot el viatge) vam mirar en un mapa la situació de Cartagena, i després d'un bufet no va fer falta cap més comentari. El que sí que va motivar més d'un comentari van ser els preus que tenen aquests xiringuitos d'autopista: d'escàndol. El camí es va fer llarg i cadascú el va passar com va poder, la majoria dormint.

Cartagena ens va rebre amb una petita tempesta. Eren dos quarts de set. Vam anar directament a l'esplanada on s'havia de celebrar el concert amb uns quants grups de tot l'estat. Eren els voltants del camp de futbol. Ja estava montat tot l'equip encara que tapat amb uns toldos. La tempesta acabada de caure i el cel ennuvolat feien perillar el concert. El nostre autobús fou el primer d'arribar i es va fer notar, doncs els tambors i les gralles van començar a

afinar-se gairebé només de treure'ls de l'autocar. Al grup de gent de Cartagena que hi havia per allà li va costar de reaccionar al principi, potser una mica apagats per la pluja, però a poc a poc algunes van anar animant i van començar a moure el cos a ritme de samba. Al cap de poc va començar a ploure. Resulta fàcil acudir al tòpic que la música atreu la pluja, però la veritat és que no tocaven tan malament aquells nois... El cas és que la tempesta que va caure va acabar amb les esperances que el concert se celebrés.

Van anar arribant la resta d'autobusos. En total n'hi havia cinc: Madrid, València, Múrcia, Albacete i el nostre de Catalunya. Quan el temps es va haver calmat, la gent de Cartagena ens va anar portant als diferents llocs en els que havíem de passar la nit. A nosaltres ens van ficar en una espècie de centre cívic de la ciutat. Vam deixar tots els trastos a terra (que després faria la funció de matalàs) i ens vam tornar cap al lloc del concert. Ja eren les nou del vespre, i semblava que d'una manera una mica improvisada es podria celebrar una part del concert. Mentrestant, alguns vam fer una visita als bars més propers.

A prop de l'improvisat escenari, que no era res més que les escales d'entrada a l'estadi, un pilot de penya es va integrar amb la música que per fi començà a sonar, cridant, saltant, enpentant-se... en fi, el que es fa en aquestes ocasions. A mesura que ens allunyàvem de l'escenari es veia la gent molt més calmada, més freda, més a to amb la nit. Ens trobàrem amb els pares d'Escalada, i vam estar conversant amb ells una agradable estona. Estaven molt animats. Ni ells com els pares de Blázquez i de G. Quesada no estaven massa preocupats. La mare d'Escalada és una dona de caràcter. Ens explicava com havia organitzat més d'una "zapafiesta" amb els encarregats

de la presó. L'última que li van fer fou denegar-li permís per fer-li una abraçada i un petó al seu fill. "¿Qué?! ¿Que no le puedo dar un abrazo a mi hijo?! Pero, ¿Usted qué se ha creído?! ¡Mire, como no me deje ahora mismo darle...!". Sembla ser que ara és una dona respectada i temuda pels responsables de la presó.

Cap allà dos quarts de dues, els de l'equip tècnic, que no és pas que fossin precisament un exemple d'amabilitat i cordialitat, van decidir que el concert s'havia d'acabar. Amb prou feines s'havia pogut saborejar la nit de farra, però els cables i aparells començaren a ser desconectats. El contracte és el contracte, és clar, i només és fins a la una... Bé, un instant abans que comencés el desmantellament, en Pep Manel, membre del grup que coordina la II marxa antimilitarisme, va tenir ocasió de dir unes paraules. Amb el cinematogràfic inici de "Bueno, como las bicicletas son para el verano..." va anunciar la marxa antimilitarista que es farà entre el 26 de juliol i el 4 d'agost. I uns quants ens en vam anar a dormir mentre uns altres continuaven la marxa pels carrers de Cartagena. Per unes hores, la insubmissió es va apropiat dels militaritzats carrers cartageners.

Al matí vam anar a carregar forces en un bar proper. La mestressa, en veure'ns, va dir: "Vosotros debeis ser de esos que no quereis ir a la mili, ¿no?". Vam somriure i vam xerrar un moment amb ella. El seu marit ens va deixar un diari regional en el que vam poder llegir una petita columna fent referència a la trobada estatal. Era una informació breu.

Per fi, vam anar a una plaça amb un gran escut en el centre, i allà va anar arribant la gent a poc a poc. Alguns semblaven encara adormits. Era el punt de trobada. Els tambors i les gralles sonaven un altre cop. Els estandards començaven a onejar i donaven color a un assoleiat matí; el temps era fantàstic. Cap allà les 12 va començar la manifestació. Vam enfilar un carrer que anava a morir al costat de la presó civil on hi havia, segurament esperant la nostra arribada, A.G. Quesada. Els megàfons van sortir a l'escena: la gent ja estava espavilada i van començar les cançons, els crits i les habituals frases plenes de crítica, ironia i veritat. El merder ja no va parar en tota la manifestació. Al final del carrer, una trentena de policies en actitud d'espera amenaçadora posaven la pincellada de tensió a l'ambient. Vam arribar fins a davant de la presó, tan a prop com la policia ens va permetre, i vam estar una estona demanant a crits la llibertat de A.G. Quesada.

La manifestació proseguí pels carrers de Cartagena, amb el ferri marcatge policial, però sense cap problema. Tan sols una petita anècdota: per un moment, una de les gralles es va quedar sense veu. En Pep Manel va caure per terra; s'havia desmaiat. Devia ser la calor, o el cansament, o potser que érem davant del govern militar... -Tranquils, no passa res-. Només alguna rascada de record.

La gent assentada en les terrasses dels bars ens miraven passar una mica indiferents. Vam arribar fins a l'ajuntament i allà un membre de la coordinadora antimilitarista va llegir un petit i senzill discurs que explicava el perquè de tot allò que estàvem fent. Després de l'acte ens vam dirigir als autobusos per concentrar-nos a la presó militar, que és als afores. Aquesta

vegada la policia no ens va deixar acostar fins a les dependències. Vam decidir formar una cadena humana per rodejar la presó, i ells, pel seu cantó, es van anar situant de manera que ens tinguessin controlats. Mentrestant uns cridàvem i cantàvem, uns altres tiraren uns cohets perquè a l'interior Escalada i Blázquez sabessin que havíem arribat. Pel que sembla, tenen per costum a les presons militars posar música militar en un moment del dia sense una raó aparent; es pogué comprovar per fiqué aquestes aleatòries audicions a tot volum es produeixen quan a l'exterior hi ha alguna moguda.

Es van llegir pel megàfon dues cartes de Blázquez i Escalada, que havien escrit per a l'ocasió. Dues cartes emotives, reafirmant-se en la seva postura, segurs del que estaven fent.

L'advocat Arnau, que s'havia afegit al viatge, va entrar a les dues presons amb algun altre company, per visitar els insumbisos. Les impressions foren favorables.

Ens vam despedir de la resta de la gent de l'estat que se'n van anar als seus respectius autocars. Eren dos quarts de tres i el nostre autocar va enfilat el camí de retorn a Barcelona. J.M. Moragriga va dir unes paraules pel micro del bus. Va comentar la pròxima presentació d'insumbisos, en la que ell es presentaria. "A veure si hi ha sort, i si no...". Actualment es troba a Cartagena, a la presó.

Alguns ulls es començaven a tancar amb el suau vaivé del bus. La tarda era agradable.

Pollo

AMNISTIA INTERNACIONAL ADOPTA BLÀZQUEZ I ESCALADA COM A PRESOS DE CONSCIÈNCIA

Casal de la Pau
Barcelona

Benvolguts amics,

Hem rebut el vostre dossier sobre el cas dels objectors de consciència José Antonio Escalada i Manuel Blázquez, que us agraim profundament.

Després d'haver conegut per la premsa la seva detenció el mes d'abril, vam obrir el que Amnistia anomena un "cas d'investigació" al respecte (vegeu document adjunt).

He d'informar-vos que, sobre la base de les informacions que vosaltres en heu fet ambar, els hem adoptat a tots dos com a presos de consciència.

Us estaré doncs molt agraït si em teniu al corrent de tot el que faci referència al desenvolupament del cas de José Antonio Escalada i Manuel Blázquez, i sobretot si són posats en llibertat o bé es fixa data de judici.

Us dono les gràcies per endavant. Una salutació ben cordial,

Nerys Lee
Europa Occidental (Amnistia Internacional)

Londres, 25 de juny de 1991

**amnesty
international**

INTERNATIONAL SECRETARIAT
1 Easton Street, London WC1X 8DJ,
United Kingdom

Montserrat Maradona & Jordi Muñoz
c/ Cervantes, n° 2, principal - 1°
08002 BARCELONE

Ref.: EUR/NL/CW

Londres, 1e 25 juin 1991

Chers amis,

J'accuse bonne réception de votre dossier concernant les cas des objecteurs de conscience, José Antonio Escalada et Manuel Blázquez Solís et vous en remercie très vivement.

Après avoir appris par la presse de leur détention au mois d'avril, on avait ouvert ce qu'Amnesty appelle des "cas d'investigation" à leur égard (voir document ci-jointe).

Je tiens à vous informer que, sur la base des informations que vous nous avez fournies, nous avons adopté tous les deux comme prisonniers d'opinion.

Je vous saurais donc très grée de bien vouloir me tenir au courant en ce que concerne tous développements dans les cas de José Antonio Escalada et Manuel Blázquez, et surtout au cas où ils seraient mise en liberté ou on fixerait la date d'un procès.

En vous remerciant à l'avance, je vous prie de croire à l'expression de mes sentiments très sincères.

Nerys Lee
Nerys Lee
Europe occidentale

☎ (44)71 413 5500 Telegrams: Amnesty London WC1 Telex: 28502 FAX: 956 1157

Amnesty International is an independent worldwide movement working impartially for the release of all prisoners of conscience. It is not a political party and does not have any political aims. It is funded by donations from its members and supporters throughout the world. It has formal relations with the United Nations, UNESCO, the Council of Europe, the Organisation of African Unity and the Organisation of American States.

GRÀCIES

En primer lloc gràcies a tots per la vostra presència i suport avui aquí, gràcies a tots que des de diferents llocs de l'estat espanyol heu vingut per demostrar que som molts els que a tot arreu estem contra la mili, contra la guerra i contra els exèrcits.

Una vegada més veiem com l'estat intenta callar tota idea, tot moviment que li pugui resultar incòmode amb l'argument més irracional que existeix: el de la força i la repressió, perquè no en saben utilitzar cap altre. Com ja ha ocorregut en múltiples ocasions al llarg de la història, utilitzen la privació d'un dels drets fonamentals, la llibertat, per acabar amb un altre, el respecte a les ides i a la consciència pròpia de cada persona, amb una diferència: en aquest cas la repressió ve d'un estat i d'un govern que s'autoqualifica de democràtic i en el qual segons ells es respecten els drets humans. Malgrat tot una cosa està clara: tard o d'hora la nostra lluita donarà els seus fruits, doncs és una causa justa en contra de les guerres, en contra dels exèrcits i a favor de la pau, la solidaritat i el ple respecte a la llibertat i als drets de la persona.

En aquests últims temps estem veient com en un intent d'intimidació la gent, s'estan succeint les detencions, judicis i empresonaments d'insubmisos aplicats de forma arbitrària i selectiva però sense atrevir-se a actuar contra el conjunt dels insubmisos, cosa que demostra que la nostra lluita és imparabile. Ara és un moment crucial de la insubmissió i més que mai no hem de deixar que quatre militars amb el cap tancat a raons puguin amb nosaltres. Amb la nostra postura no violenta de desobediència civil ja hem demostrat que podem posar contra les cordes a govern i militars, per això ara més que mai hem de reafirmar-nos en les nostres conviccions. Deixem-los sols amb les seves guerres, les seves armes i els seus exèrcits. INSUBMISSIO!

Presó militar de Cartagena, 12 de maig de 1991
José A. Escalada

GRÀCIES

Voldria començar donant-vos les gràcies a vosaltres, que crideu a favor d'un ideal a seguir, i donar-vos les gràcies per la lluita inesgotable que esteu fent a favor de la pau i de l'abolició de les armes i dels exèrcits.

La pau significa, i més que res ho dic per les persones que vesteixen uniforme i que criden foc!, significa una cosa molt simple, NO ARMES, NO EXERCITS, NO GUERRES.

En aquest país et demanen que durant un any no parlis, no pensis i no miris, et demanen que si se't presenta la ocasió matis; en una paraula, la mili et demana que siguis una cosa, que només valguis per matar. Jo vaig desertar perquè no em considerava una cosa, era i sóc un ésser humà, que pensa, i que mira, que no podia matar, perquè no dir-ho!, perquè no tindria el valor suficient per fer-ho. Vaig desertar perquè no volia col·laborar en una guerra, en una guerra que ha destrossat vides i un poble. Alguna gent pensarà: S'hauria d'avergonyir!

No me n'avergonyeixo, em sento orgullós de ser i pensat com sóc i penso, em sento orgullós de tenir gent que em dona suport, que són capaços de cridar llibertat, i de cridar a favor d'una ideologia. Estic empresonat per dir NO:

- no a la guerra
- no a la mort de persones inocents
- no a les armes
- M'han empresonat per dir SI:
- sí a la pau
- sí a pensar-ho i dir-ho públicament
- per dir sí, ens han enganyat!
- per dir, sí, sóc incapaç de matar.

M'han tancat físicament, mentalment no ho aconseguiran, algun dia sortiré, i sortiré cridant no a la guerra!

no a la mili!
INSUBMISSIO!

En aquest país dieuen que hi ha una democràcia; quin país és aquest en el que no et deixen pensar i dir el que penses, i que quan ho fas i ho fas per no col·laborar amb una guerra, per no matar, et fiquen a la presó. Quin país és aquest en el que crides:

NO A LA GUERRA!
NO A LA MILI!

i et diuen que no col·laborem. Doncs és clar, no col·laborem perquè una guerra és injusta i innecessària, perquè la mili no serveix per a res, només val per crear insensibles, que matin i no plorin per haver-ho fet.

I acabo com he començat: us dono les gràcies per cridar i pensar en la causa més justa: la pau. Per dir no, no al què és injust i innecessari, GRACIES PEL VOSTRE SUPORT. Es despedeix el vostre amic Manel, fins molt aviat.

Manuel Blázquez

OCUPACIÓ DEL CASTELL DE MONTJUÏC

El dissabte, 15 de juny, una cinquantena llarga de persones del moviment antimilitarista van ocupar el recinte del Museu Militar de Montjuïc, en una acció per la llibertat dels objectors empresonats.

Tot i que era un dia fantàstic de platja, amb una calor considerable, i que bona part de la gent va haver de pujar un tros de la muntanya a peu per manca de transports públics, cap allà a les quatre de la tarda més de cinquanta antimilitaristes entraren en el museu militar de Montjuïc per iniciar una ocupació de protesta per l'existència de presos de consciència a l'estat espanyol. Aquesta acció formava part de la campanya per la llibertat dels objectors empresonats.

Una vegada dins del museu es va intentar explicar a tots els visitants i personal que hi treballa la motivació de l'acció i se'ls va pregar que abandonessin el més ràpidament possible el lloc, ja que s'havien de tancar les portes per evitar una prematura entrada d'algun dels múltiples cossos de seguretat de l'estat. La majoria de visitants van mostrar molt bona disposició i van anar sortint. Els professors i alumnes d'un grup escolar gal·lec van respondre molt favorablement, si s'exceptua algun nen repelent que deia que no havia tingut temps de veure res. No hi ha dubte que per a ells va ser una jornada educativa densa i en contacte amb la realitat més viva.

Els problemes començaren amb la postura decididament tossuda i cap quadrada d'algunes de les persones que es cuiden de les botigues de records de dins del museu i de l'encarregada de la taquilla. No volien sortir de cap manera, i a sobre amenaçaven amb acusar-nos de segrest. Les botigueres devien tenir por per les seves mercaderies, però el cas de la funcionària era pur zel professional: increïble.

Mentrestant les portes s'havien tancat i de fora estant el marit de l'esmentada taquillera, en ple atac paranoic de masculinitat efervescent, jurava que mataria a qui convingués per rescatar la seva dama i intentava lesionar amb vidres els que aguantaven la porta. Ellani cas: que no sortia. Les negociacions van ser dures. Una part de la gent que havia quedat dins volia sortir, i per sort ens van ajudar a convèncer a la resta. Quan ja eren tots a punt, la guàrdia urbana s'havia situat davant de la porta i no comprenia amb la penetració intel·lectual que la caracteritza que no tenia sentit intentar entrar aprofitant la sortida de la gent, que només aconseguirien entretenir-los més i encara algú prendria mal enganxant-se amb la porta. Les pertinents explicacions de la situació per part d'alguns ocupants i també dels mateixos visitants atrapatats van permetre una solució. La bicicleta d'un metge mexicà que era un dels despistats que havien quedat enrera va haver de ser baixada des del terrat per fora la muralla amb cordes.

Finalment sols! Les pancartes foren penjades a diferents llocs del castell i s'asseguraren com es pogué les dues portes d'accés. Van arribar alguns

periodistes a més dels dos que havien entrat al principi, un dels quals se'n va anar amb l'últim grup, mentre l'altre aguantava estoicament tota la moguda des de dins. També hi havia gent de TV3, tot i que estaven en vaga, i de TVE, però van marxar de seguida.

Després de cridar unes quantes consignes per la llibertat dels objectors presos i sobre la mili i l'exèrcit en general (consignes que palesen un cop més l'alt pluralisme i democràcia interna de l'antimilitarisme, una de les quals era "ole, ole, ole, veinte quilo caracole"), fou convocada una assemblea al pati. Els objectius bàsics de l'acció es consideraren unànimement acompanyats i es passà a analitzar l'actitud que calia prendre segons com es desenvolupessin els aconteixements. Es va acordar sortir a les vuit, en cas de no haver estat requerits a fer-ho abans per la força. No és cert que l'existència d'un concert dels Potato condicionés la decisió, ja que ens fèiem pagues de predre prou temps amb la policia com per no arribar enlloc a l'hora aquell vespre. També es va quedar, és clar, que s'intentaria no permetre cap detenció aïllada: o tots o ningú.

Mentrestant el desplegament dels distints cossos armats prosseguia pels voltants amb lentitud però sense pauses. De tant en tant arribava una furgoneta de la guàrdia urbana. Van acordar tota la zona. Ara arribava un cotxe del cos de policia de l'estat. Deprés va pujar una furgoneta de la policia militar. Per allà corria un cotxe de l'exèrcit de terra... Només faltaven els mossos d'esquadra i la guàrdia civil de duanes.

Tot de cop s'engega una ràdio: les notícies de les sis. "Jordi Muñoz, portaveu del moviment antimilitarista, ha comunicat que un grup bla bla bla ha ocupat pacíficament el museu militar del castell de Montjuïc bla bla bla..." Els crits i

aplaudiments no deixen acabar de sentir la notícia. El temps va passant entre consignes i jocs. Un grup de suport que és fora, tot i ser poc nombrós, manté una moral molt alta i una activitat ininterrompuda en tota la tarda.

Finalment, poc abans de les vuit, arriba una altra tele. Es fa una entrevista des de fora cap dalt la muralla, per a la qual s'ha de buscar un portaveu que domini el castellà, doncs el periodista la demana en aquesta llengua. Comencen els preparatius per sortir. Les porten són desencallades i a les vuit en punt sortim tots amotxocats en un grup compacte i una pancarta davant. Hi ha algunes empentes amb el cordó policial, que malda -inutilment, doncs ja havíem quedat així- per mantenir-nos units. Ens barren el pas per força. Ens asseiem tots a terra sense parar de cridar "llibertat objectors empresonats". El grup de suport de fora, contingut per les metralleres de la policia militar (és que era un grup perillosíssim) ens continua animant.

Quan el festival es clama una mica un senyor oficial explica que només ens prendran "la filiació" i ens deixaran marxar, cosa que provoca incredulitat. Com que no ens en fiem, una de nosaltres s'encarrega de recollir tots els papers i els entega. Feia goig veure cinc o sis policies fent cal·ligrafia a sobre el cotxe patrulla! Una estampa tant tendre ens va anar relaxant a tots. Algun municipal fins i tot somreia quan cantàvem. Per un moment, passarell de mi, vaig pensar que s'estimaven més això que trencar-nos la cara amb les porres. Si no fos que qualsevol d'aquells senyors d'uniforme obeeix ordres i no practica la insubmissió.

I al final cadascú a casa seva i aquest conte s'ha acabat.

P. Nodoiuna, infiltrat especial del Mocador.

LLIBERTAT INSUBMISOS EMPRESONATS

CONSELL DE LA JOVENTUT
Barcelona

CONSELL JOVENTUT BARCELONA
REGISTRE DATA: 5/7/91
RESORTIDA ASSUMpte:
N.º 527 01H00

LLIBERTAT INSUBMISOS EMPRESONATS

L'Assemblea General Ordinària del Consell de la Joventut de Barcelona, celebrada el dissabte 29 de juny de 1991,

ACORDA

1. Manifestar la solidaritat i el suport, així com, exigir la llibertat dels dos joves catalans (Josep Antoni Escalada i Fernández i Manuel Blázquez Solís) empresonats a la Presó Naval Militar "Santa Lucía" de Cartagena des del passat 4 d'abril per declarar-se objectors de consciència, negant-se a continuar realitzant el Servei Militar i a participar a la Guerra del Golf Pèrsic. Ambdós reconeguts recentment com a presos de consciència per Amnistia Internacional.
2. Manifestar la solidaritat i el suport, així com, exigir la llibertat d'en Josep Mª Moragriega i Andrés empresonat, també, a la Presó Naval Militar "Santa Lucía" de Cartagena des del passat 15 de maig, Dia Internacional de l'Objecció de Consciència, per negar-se a realitzar el Servei Militar i declarar-se objector de consciència insubmis. En Josep Mª Moragriega va ser jutjat en Consell de Guerra a Barcelona el novembre de 1989 i condemnat a 13 mesos de presó.
3. Manifestar la preocupació del CJB per aquestes situacions i instar al Govern de l'Estat perquè abordi la vessant política que l'oposició al Servei Militar planteja per tal de trobar una sortida que no passi per l'aplicació del Codi Penal Militar.
4. Fer pública aquesta resolució als mitjans de comunicació, així com, als propis interessats.

Aquesta Resolució ha estat aprovada per la XXIII Assemblea General Ordinària del Consell de la Joventut de Barcelona celebrada el 29 de juny de 1991.

Prínceps, 6 entd. Tel. 316 45 62 - 08003 Barcelona

EL PARLAMENT PROPOSA

Els Portaveus dels Grups Parlamentaris del Parlament de Catalunya (exceptuant, és clar, el del PSOE) van presentar la següent proposició no de llei:
EL PARLAMENT DE CATALUNYA:

1. Manifesta la seva preocupació i inquietud per l'aplicació de la llei 48/84 de 26 de desembre Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria d'on se'n deriva una manifesta inseguretat jurídica, que posa en perill la salvaguarda dels drets fonamentals de la persona.

2. Manifesta que des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'han produït algunes situacions que afecten greument els ciutadans que han estat privats de llibertat per haver exercit el dret a declarar-se objectors de consciència de forma sobrevinguda.

3. Sol·licita que es solucioni el problema plantejat per aquests objectors de forma immediata a través d'abordar políticament el tema, i no sotmetent-lo a la jurisdicció militar.

Palau del Parlament, 26 de juny de 1991.

EL PSOE DISPOSA

L'OBJECCIÓ A MITJA MILI: UN DRET QUE ENS ÉS REGATEJAT

Un servidor té la sort de ser un dels casos excepcionals d'objectors sobrevinguts (que hem fet objecció quan ja estàvem fent la mili) que ha sigut reconegut legalment. La circumstància d'haver esdevingut objector legal lliurant-me de la repressió pels pèls no seria gaire significativa, ni mereixeria esment tan sols, si no fos perquè aquest dret d'objectar a mitja mili que a mi em fou reconegut, avui és negat tenaçment als joves que intenten exercir-lo. Per què?

Cal recordar que el dret a fer objecció de consciència a la mili és reconegut per la Constitució Espanyola, malgrat deixar un cert marge d'ambigüitat que ha fet possible un desenvolupament legislatiu de caire clarament restrictiu. No cal forçar gaire la imaginació per suposar que les pressions de l'estament militar (tan intenses i asfixiants durant els anys de la transició) han sigut un factor determinant per fer que això hagi esdevingut així i no d'una altra manera. El cas és que la situació de feblesa en que es trobava el govern, o simplement la manca de sensibilitat pel tema, van concretar-se en la LOC (Ley de Objeción de Conciencia), que a més de fiscalitzar, penalitzar i restringir l'objecció abans i després del servei militar actiu, negarotundament el dret a esdevenir objector una vegada t'has incorporat a files. Aquest desenvolupament legislatiu, a més de ser clarament injust, topa frontalment amb drets fonamentals que forçosament han de ser reconeguts als ciutadans en un règim veritablement democràtic: el dret a la llibertat de consciència (que no pot admetre restriccions temporals, ja que això és equivalent, de fet, a negar-lo en la seva essència); el dret a la llibertat ideològica (no ets lliure de pensar com vulguis si et neguen el dret a canviar d'opinió i a ser conseqüent, en els teus actes, amb allò que penses); el dret a la dignitat (ningú no ha de ser forçat a acceptar tractaments humiliants o degradants); i, fins i tot, el dret a la vida, perquè ni tan sols l'Estat i l'exèrcit no tenen cap autoritat legítima per posar en perill la vida dels joves amb ordres i coaccions que poden portar-los a la mort. Recordeu, a tall d'exemple, els soldats sepultats per un allsu al Pirineu aragonès quan havien sigut obligats a fer una travessa d'alta muntanya malgrat el perill sobradament conegut que això comportava.

El dia quatre del mes d'abril, dos objectors sobrevinguts es presentaren voluntàriament davant del

jutge i foren empresonats. No cal dir que aquests dos objectors podien reclamar que els fossin respectats tots aquests drets que he esmentat més amunt, i de fet ho recalment, demanant de ser reconeguts com a objectors insumisos. Però res: el poder és sord i cec, especialment quan no li interessa gens ni mica d'escoltar o veure. Escalada i Blázquez resten empresonats. I és que ells dos, no sol són objectors a la mili: també objectaren contra la guerra.

La Guerra del Golf, aquesta increïble aventura dels occidentals al pròxim orient, que ha significat i significa encara mort, genocidi i destrucció per a milers i centenars de milers de persones innocents, indefenses, desamparades sota les bombes. Aquesta orgia de mort, que tants ciutadans americanistes i americanitzats han viscut com una autèntica borratxera, de deliri de grandesa i de prepotència tecnològica, és el teló de fons de la presumpta deserció d'aquests dos joves de vint anys, encara no complerts del tot.

Ara, les ires repressives de l'Estat i dels abanderats del militarisme més ranci i

agressiu (amb el Sr. Ricardo Izquierdo, jutge militar, al capdavant) s'han abocat sobre les joves esquenes d'aquests dos objectors sobrevinguts. El seu "crim" és -quina paradoxa!- negar-se a matar, a col·laborar en la massacre. I és, també, per descomptat, negar-se a morir, a vessar "hasta la última gota de vuestra sangre" en defensa d'uns interessos hipòcrites que res no tenen a veure amb la defensa de la "patria", aquesta pàtria que tant invoquen els obsessos de la "salvación nacional".

Ara, avui, els qui hem clamat contra la guerra, i aquells que no ho han fet però que estimen la llibertat, tots plegats, tenim un compromís ineludible: treure aquests joves de la presó. Mentre això no succeeixi, cap amant de la pau i de la llibertat no tindrà dret a dormir tranquil del tot. Perquè en reprimir els presumptes desertors, l'Estat no castiga només una petita minoria d'objectors. De fet, està castigant la mateixa essència del sentit de la justícia i del respecte a les llibertats democràtiques.

Antoni Iborra i Plans
Membre de l'Assemblea Antimilitarista d'Osona.

L'ESGLÉSIA ACULL ELS DESERTORS

Va ser un espectacle públic. Durant tres dies, des del matí fins a les 12 del vespre el terrat de la parròquia era ple de joves; càmeres de televisió i fotògrafs entraven i sortien; la gent es preguntava què passava a la parròquia, en quin marro s'havien ficat ara; els alumnes de l'escola Valldaura miraven encuriosits -tot el que podia fer perdre temps de classe valia la pena-; els nens que jugaven a la plaça ens deien: aquest home no és d'aquí, té una manera de mirar i de passejar estranya, sembla un poli; la plaça i els seus voltants estaven encerclats de secreta; amb companys del barri diem: que poc han canviat els temps, sembla que ens trobem encara en les gaudes d'ara fa més de 15 anys.

El dijous 4 d'abril, en una roda de premsa a la sagristia de la parròquia, un jove de 19 anys, en Manel Blázquez, deia: "A mi m'acusen de covard. I jo els dic que tenen tota la raó, doncs mai tindrè valor per agafar una arma i matar una persona. Per això no vull anar a la guerra del Golf". Al seu costat, un altre també de 19 anys, en Josep Antoni Escalada, deia: "Nosaltres no hem fet cap mal, i malgrat tot les lleis ens volen tancar a la presó". Feia més de dos mesos que s'havien amagat. El jutge militar havia decretat contra ells ordre de recerca i captura. Mentre feien el servei militar a la marina a Cartagena van decidir objectar, la seva consciència no els permetia jugar el joc de la guerra. Ara havien decidit presentar-se al jutge militar. Calia abans donar a conèixer a l'opinió pública la seva decisió, calia que algú els acollís.

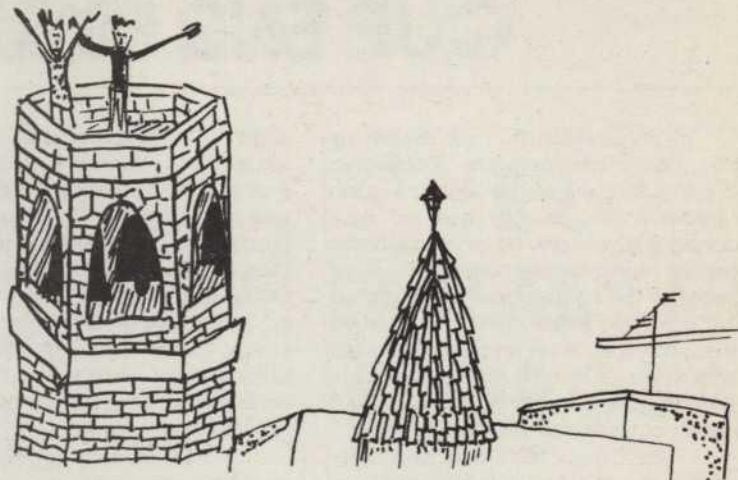
Els capellans de la parròquia de Santa Engràcia vam creure un deure donar acolliment a aquests dos joves perseguits per causa de la seva decisió per la pau i contra les armes i la guerra. Vam creure que aquesta decisió està en la línia de l'evangeli de Jesús i que acollir aquell que es troba perseguit per les seves idees humanistes i cristianes és un deure de l'Església.

Hi ha qui ho discuteix tot això, hi ha qui ens ha criticat i ens ha acusat. I ens dol que molts d'aquests es confessin cristians. D'altres ens han felicitat, i han estat durant aquells tres dies al nostre costat, malgrat molts d'ells no es confessin cristians. Aquestes escenes sempre s'han repetit, des de la vida de Jesús que era acusat d'anar i acollir els qui la societat marginava fins els nostres dies.

Fa anys que la nostra parròquia procura estar present en la vida del barri, en les seves lluites i festes, acollint aquells que viuen situacions de precarietat, i esperem continuar així fidels a totes aquestes opcions.

Avui, aquests dos joves estan empresonats a la presó militar de Cartagena, esperant ser jutjats. Nosaltres continuem en contacte amb ells, animant-los en aquests moments a través de les nostres cartes i esperant que molts altres joves optin per l'autèntica pau objectant a les armes, a la guerra i al sistema militarista.

Oriol Garreta

CRUÏLLA

UNA REVISTA ALTERNATIVA

ENS FA FALTA LA TEVA COL·LABORACIÓ.
TRUCA'NS

(93) 384 32 95

L'APORTACIÓ MILITAR ESPANYOLA AL CONFLICTE DEL GOLF

Aquest és el text de la ponència que Rafael Grasa va presentar a la I Trobada "Arguments contra la guerra" celebrada el 2 de març d'enguany i organitzada per la Campanya contra la Guerra.

En finalitzar la guerra, dijous 28 de febrer, el president del govern declarà que "deberíamos estar satisfechos de lo que hemos hecho i de lo que vamos a seguir haciendo (...) España ha estado, quizá por primera vez en la historia contemporánea, donde les correspondía estar, por su historia, su cultura, su geografía y sus responsabilidades". Una anàlisi més objectiva de què s'ha fet, de com s'ha fet, en particular des de l'òptica militar i de la política exterior i de seguretat, així com un intent de reconstruir de forma plausible les raons d'aquesta conducta, de preguntar-se per què s'ha fet, permeten arribar a valoracions ben diferents.

Hi ha, però; una única coincidència de fons entre aquestes declaracions i les valoracions del moviment per a la pau i de tots/totes les persones que s'han manifestat en contra de la guerra. En dir que "España ha estado quizá por primera vez donde le correspondía estar", Felipe González acceptava implícitament l'enorme importància de trencar una tradició, iniciada durant el franquisme i continuada durant la transició: el rebuig a l'ús massiu per part dels EE.UU. de les bases d'utilització conjunta per a accions fora de l'àrea de l'Aliança Atlàntica, en particular al Proper Orient i a l'Orient Mitjà.

Per què autoritzar l'any 1991 el que es negà l'any 1970, 1973 o fins i tot el 1986 (atac nord-americà a Líbia)? Per què es digué no en condicions relativament semblants i si l'agost de 1990? Per què s'ha permès la utilització quantitativament més important de les bases des de l'inici de la relació bilateral, l'any 1953? Simple subordinació als seus interessos, coincidència objectiva amb ells, ambdues coses?

Abans de buscar alguna explicació plausible, però, concretament en què ha

consistit l'aportació, com s'ha justificat i com s'ha dut a terme.

1.- Què ha ofert el govern espanyol durant la crisi.

L'aportació militar espanyola al conflicte podria resumir-se així:

El desplegament nord-americà al Golf s'inicià el 3 d'agost de 1990, i ja des del principi el govern autoritzà l'ús de les bases, abans que el Consell de Seguretat resolgués a favor d'un embargament comercial i abans que s'autoritzés l'ús de "tots els mitjans necessaris" per fer complir les seves resolucions.

1) autoritzacions, cas per cas, als EE.UU. per a l'ús de les bases de Torrejón, Morón i Saragossa per a múltiples operacions: de suport logístic, transport de tropes i equipament, reavituallament i càrrega d'explosius, ús sanitari, així com per a missions d'atac (particularment, la càrrega i l'enlairament dels bombarders B-52 des de Morón per efectuar raids directes sobre Iraq).

El desplegament nord-americà al Golf s'inicià el 3 d'agost de 1990, i

ja des del principi el govern autoritzà l'ús de les bases, abans que el Consell de Seguretat resolgués a favor d'un embargament comercial (Res. 661, 6 d'agost) i, naturalment, abans que autoritzés l'ús de "tots els mitjans necessaris" per fer complir les seves resolucions (Res. 678, 29 de novembre).

Posteriorment, el govern autoritzà totes i cadascuna de les missions, que arribaren a tenir una intensitat altíssima: entre agost i desembre de 1990 el percentatge de vols militars nord-americans cap al Golf que empraren

el territori i espai aeri espanyol oscil·là entre el 30 % i el 70 % del total efectuat. Sense això, el desplegament i les operacions jurien estat ben difícils. L'estat espanyol esdevingué un autèntic porta-avions, amb una forta militarització del territori, que afectà fins i tot

serveis civils, com el trànsit aeri (en particular a Madrid). Les forces armades espanyoles efectuaren nombroses missions de suport a les nord-americanes, incloent transport massiu de materials (centenars de milers de tones) i subministrament de combustible.

A més, ja abans de l'inici de les hostilitats es pactaren les autoritzacions per als B-52, el símbol del bombardeig indiscriminat pe a tots el qui redorden la guerra del Vietnam, que realitzaren gairebé 300 missions des d'Espanya. Tanmateix, el suport per a les missions del B-52 no s'ha produït a països com Grècia, Itàlia o fins i tot Aràbia Saudí.

2) participació de vaixells militars espanyols (3 missions formades en cada cas per dues corbetes i una fragata) en el bloqueig decidit i organitzat per una vintena de països per garantir l'embargament a Iraq decidit per les Nacions Unides, sota coordinació de la Unió Europea Occidental (segons decisió del 20 d'agost).

La decisió es prengué, per tant, abans que el Consell de Seguretat permetés l'ús de la força mínima per fer complir l'embargament als països que practicaven un bloqueig naval (Res. 665, 25 d'agost). A partir d'aquell moment el bloqueig era autoritzat, no imposat, pel Consell als països que haguessin desplegat contingents navals a la regió i que cooperessin amb el govern de Kuwait.

L'estat espanyol esdevingué un autèntic porta-avions, amb una forta militarització del territori, que afectà fins i tot serveis civils, com el trànsit aeri.

La frase anterior no és un tecnicisme jurídicista. Ens permet recordar cinc coses cabdals que el govern ha intentat amagar en justificar la participació en el bloqueig:

a) que no era obligatori participar en el bloqueig, una

acció que sempre implicà l'ús de la força armada per impedir l'exercici de la lliure navegació dels vaixells de qualsevol pavelló. Per això les Nacions Unides l'han considerat en ell mateix un acte d'agressió (Res. 3314-XXIX, 14/12/1974, art. 3c), de no estar

autoritzar pel Consell de Seguretat (arts. 39 i 42 de la Carta de les NN.UU.) o respondre a l'exercici de la legítima defensa (art. 51);

b) que l'ús de la força no fou lícit durant alguns dies. Els EE.UU. ordenaren el bloqueig naval de ports i costes iraquianes el 12 d'agost. Bush autoritzà l'ús del mínim de força necessari per fer-lo complir el 16 d'agost, els primers trets d'avertiment es produïren el 18 d'agost... sempre abans del 25 d'agost. A més, fins al 25 d'agost sembla discutible que el bloqueig pogués justificar-se en les resolucions anteriors;

c) que el punt a) i b) afecten també a Espanya, que anuncià la seva participació el 20 d'agost, abans de la Res. 665. Per tant, malgrat que durant el conflicte el govern ha insistit una altra vegada que la seva "missió de pau al Golf es vinculava a garantir l'eficàcia de les resolucions del Consell de Seguretat", l'havia presa abans i d'acord amb d'altres instàncies i països;

d) que l'embargament que el bloqueig volia garantir extoia explícitament els subministres i pagaments amb finalitats estrictament mèdiques i humanitàries. L'ambigüitat de la resolució pel que fa al contral deixava en mans de l'ONU i els seus òrgans -per omisió- la vigilància de les sancions. Per tant, no sembla clar que hi hagués base legal perquè els EE.UU. imposessin el seu propi criteri en determinats moments a propòsit de què era o no material sanitari, després d'haver detingut coactivament en aigües no nord-americanes vaixells amb pavelló diferent als dels EE.UU. Hom sap que aquesta política provocà que a finals de desembre les mancances de material dels hospitals iraquians fossin notòries.

El govern espanyol acceptà aquesta interpretació restrictiva dels Estats Units, si més no en callar i continuar prestant el seu suport al bloqueig;

e) que l'estat espanyol no utilitzà totes les possibilitats permeses a la Carta de les Nacions Unides. Com participant en el bloqueig, podia haver pres la iniciativa per intentar ancorar-lo a les Nacions Unides, maldant per donar poders de coordinació al Comitè d'Estat Major. Concretament, podia haver demanat ser inclòs en el Comitè de representants de tots els estats amb forces navals desplegades (l'article 47.2 de la Carta

preveu la participació d'un membre de l'ONU quan tal cosa pot repercutir en la bona execució de la seva missió). En no fer-ho donava suport a una coordinació que en la pràctica es feia fora de les Nacions Unides, al Comitè de Plans d'Urgència de l'OTAN i a la UEO.

3) Compaginació de les missions de bloqueig de la flotilla desplaçada al Golf, quan la crisi esdevé guerra, amb missions de suport logístic i escorta de les forces en combat, en aquest cas adduint actuar a l'empara de la Res. 678 de les NN.UU. (29 de novembre).

4) Suport logístic i de transport no només als Estats Units, sinó a d'altres països amb forces desplegades (Regne Unit, per exemple), oferta d'enviament de material i efectius humans sanitaris (militars) a la zona o al país de l'aliat (França), així com

d'acolliment de ferits a hospitals militars espanyols.

5) Participació -d'acord amb la modalitat espanyola de no incorporació en l'estructura militar integrada- en les forces multinacionals de l'OTAN encarregades durant la crisi de "controlar la Mediterrània i vetllar per la llibertat de navegació". Tal cosa suposa, entre d'altres novetats, el desplegament per primer cop dels avions F-18 a un aeroport civil, Palma de Mallorca.

A més cal citar la possible consideració d'una més gran implicació, tot contemplant l'enviament d'unitats d'èlite de l'exèrcit de terra a la zona, segons que revelà la publicació pel diari El Mundo dels plans coneguts com "Papá Tango" y "Papá Golfo".

Pot concloure's, doncs, que l'aportació militar espanyola ha estat molt important (destacant-ne sobretot la bilateral, l'ús gairebé indiscriminat de les bases), progressiva i incoherent. Pel que fa a la incoherència, recordi's que:

a) mentre es defensava la participació en el bloqueig segons les resolucions de les NN.UU., es desestimava la possibilitat de demanar el seu control mitjançant el Comitè d'Estat Major i s'acceptava implícitament el paper destacat dels EE.UU., l'OTAN i l'UEO.

b) mentre s'escrivia al president Bush expressant preocupació pels danys causats a l'Iraq, en particular a la població civil, es permetia alhora que s'enlaïressin aparells B-52 de bases espanyoles amb missions -gens selectives, donades les seves característiques tècniques- de bombardeig contra poblacions iraquianes.

2.- Com s'ha produït aquesta aportació militar.

Ja hem parlat del seu caràcter incoherent i progressiu. Caldria afegir d'altres característiques notòries:

a) L'ambigüitat, ocultació deliberada d'informació i secretisme, que han estat constants.

Pel que fa a l'ambigüitat i ocultació d'informació, recordi's que al gener es parlà genèricament de suport logístic a les accions de guerra, fins que New York Times i Washington Post anunciaren que avions B-52 surten de Morón per anar directament a bombardejar Iraq. Quant al secretisme, n'hi ha prou amb consultar el Diari de Sessions del Congrés, on figuren les continuades queixes de tots els grups de l'oposició.

Cal, però, assenyalar que alguns constitucionalistes han tornat a recordar, referint-se a la negativa a informar del suport logístic o dels acords de coordinació amb l'OTAN, de l'abús -tal vegada inconstitucional- que es feia de la Llei de Secrets, que no pot aplicar-se a

parlamentaris en exercici de la seva funció de control de l'Executiu.

b) La mendacitat i voluntat confusionària, o almenys, l'ús deliberat de mitges veritats (i per tant de mitges mentides) per eludir responsabilitats davant l'opinió pública.

Abans de l'inici de les hostilitats es pactaren les autoritzacions per als B-52, el símbol del bombardeig indiscriminat, que realitzaren gairebé 300 missions des d'Espanya.

Un cas claríssim fou la justificació de la raó de la concessió de les autoritzacions per a l'ús de les bases. Inicialment es digué: "s'autoritzen en el marc i segons el que estableix el Conveni Bilateral de 1982". Literalment, la frase és tautològica: el conveni estableix (article 2, article 12, article 26, paràgrafs 4 i 5) que tot ús que vagi més enllà de l'àmbit bilateral o multilateral exigeix autorització prèvia, cas per

cas, tot i que hom preveu la possibilitat d'establir acords per a ús en temps de guerra o crisi, així com procediments que alleugerissin els tràmits. És a dir, estem on estàvem: el Govern té potestat per dir sí o no, en cada cas.

Si la frase, com hom podria sospitar, pretenia insinuar que l'autorització era inevitable, producte del compliment responsable d'obligacions prèviament escrites, es tracta d'una fallàcia o ús de la intoxicació voluntària, a la manera de John Major en algun moment del conflicte (que el president González considerà un exemple: "hizo lo que debía hacerse"): les autoritzacions es demanen en el marc del Conveni, però és l'Executiu espanyol qui ha de dir sí o no a les demandes. Tot depèn de la voluntat política, de les pressions i del marge d'autonomia. Res no hauria impedit, per exemple, dir no en alguns casos per reforçar alguna postura o un perfil més específicament espanyol o comunitari. Potser caldria.

3.- Les raons de l'autorització

Per què, doncs, com ens preguntàvem al principi, s'ha permès ara allò que mai no s'havia permès abans, ni tan sols durant el franquisme o quan ja érem a l'OTAN?

El respecte al dret de gentes i la importància cabdal de no deixar passar infraccions de principis del dret internacional tan nuclears com els de sobirania, no intervenció i la prohibició del recurs a la força en les relacions internacional contra la independència i integritat territorial dels Estats o amb objectius incompatibles amb la Carta de les Nacions Unides no semblen raons suficients. Certament aquests principis han

estat declarats de valor normatiu fonamental a títol consuetudinari, com recordà precisament la sentència del Tribunal Internacional de Justícia de 27 de juny de 1986, "Nicaragua contra els Estats Units", que aquest darrer país no acatà. Tanmateix, en d'altres casos s'havien conculcat i la resposta havia estat diferent; a més, no tots els països que han condemnat la grollera i clara violació del dret internacional per l'ocupació i posterior annexió de Kuwait han reaccionat amb aportacions militars globalment comparables, ni tan sols en el cas de pertànyer a l'OTAN i l'UEO (pensi's en Bèlgica, Portugal, Grècia...)

La resposta ha de buscar-se, òbviament, en d'altres llocs, completant-la amb altres raons. La pertinença a l'OTAN, i en particular l'especial forma de definir l'aportació militar espanyola a l'aliança, semblen raons de més pes. Des del referèndum de 1986, cada nou acord o avanç en les negociacions per definir l'aportació militar (fora de l'estructura militar integrada) deixava problemes irresolts, concrecions i nous acords a concloure posteriorment. Això era possible, a més, per la redundància que suposava la relació bilateral amb els Estats Units: tot el que els aliats podien desitjar militarment d'Espanya ho podien obtenir a través de la relació bilateral, cosa que encara s'ha reforçat més amb el Conveni de 1988, que ha augmentat els lligams i les referències del text amb l'OTAN.

Dit ràpidament, la docilitat, falta de perfil propi i les vacil·lacions del govern s'entenen millor si es consideren com un pagament ajornat dels deutes acumulats amb els aliats -particularment amb els Estats Units- per la tolerància tàcita d'alguns comportaments de

free-rider, així com per la restricció del marge de maniobra que suposa tenir pendent negociacions (fins nitjans la dècada dels 90!) per definir l'aportació militar a l'OTAN en un moment en què tant ella com el sistema internacional poden canviar notoriament. La feblesa del que se sap en fals a causa dels deutes contrets i els compromisos pendents, els llastos de la política exterior i de seguretat, explicarien força bé l'escassa resistència a les pressions nord-americanes. Subordinació, en suma, tot i que probablement existia també una coincidència objectiva d'interessos encara que no explicitada davant l'opinió pública.

Entendre el perquè, tanmateix, no pot servir de consol a la tristor que provoca veure com s'han esvaït gairebé dos segles de no participació espanyola en guerres amb tercers països (excloent les de caràcter colonial) i com en ares d'un suposat "no aïllacionisme" ("sacar a España de su aislamiento", segons la frase ritual) s'ha abandonat un ric patrimoni de no bel·ligerància.

Malauradament, ni tan sols serví per evitar el trencament de la tradició el bon coneixement de la cultura francesa d'alguns membres del Gabinet. El ministre de cultura no degué recordar una cita de Paul Valéry a propòsit de la guerra que venia molt a l'indici:

"a la guerra es maten homes que no es coneixen entre si per mor dels interessos d'homes que sí que es coneixen, però que no es maten".

Rafael Grasa

LA MARXA VA A TOTA MARXA

2ona MARXA ANTIMILITARISTA

Marxarem de Figueres el divendres 26 de juliol i arribarem a Vandellòs el diumenge 4 d'agost
Truca'ns (93) 318 39 94

PERÒ HI HAGUÉ ALGUNA VEGADA UNA GUERRA DEL GOLF?

Han passat pocs mesos des de la guerra del golf, millor anomenar-la linxament del Golf, i les notícies que fan referència a les seves seqüeles han passat a les pàgines menys rellevants dels diaris. Potser la qüestió kurda s'ha mantingut una mica més, perquè propiciava la propaganda d'un exercici de beneficiència internacional, independentment que els kurds fossin tan víctimes dels bombardejos aliats com els xiïtes, els sunïtes o qualsevol altre ciutadà de l'estat iraquí. Les raons "humanitàries" d'aquella guerra han deixat un rastre de 300000 iraquians morts davant el centenar de víctimes aliades i han reposat a Kuwait una dictadura factual, més aplicada a ajustar els comptes als seus enemics polítics que a instaurar la democràcia. Les raons estratègiques de reequilibrar la zona només han aconseguit esporgar l'exèrcit iraquí, destruir la infraestructura no només militar d'un país i en canvi deixar allà on era tot el demés. Per descomptat el poder dissuasori intocat d'Israel i Síria. Totes les mentides que van servir per vendre la necessitat d'una guerra han quedat destruïdes per l'impacte de la veritat que s'ha propiciat: desfer-se d'un aliat envalentit i recuperar el control sobre els aparells productius del petroli i per tant del seu preu. Com a mentides

subalternes, allà queda la grotesca entronització de nous déus de la guerra, d'aquests generals nord-americans passejats com si fossin Rambos compensadors de la passada desfeta en el Vietnam. El president Bush ha sacramentalitzat el linxament d'Iraq, invocant al Déu vertader que té en el propi president el seu profeta i en el poble nord-americà el seu braç executor. L'obvietat de la farsa i de la tragicomèdia no ha impedit que els estats comparses hagin provat de conservar la duresa de rostre i de cor amb què aformentaren el conflicte. Inestimable la presència d'ànim, és un dir, amb la que el senyor Fernández Ordóñez ha afrontat el paper de palanquero teòric i de mosso de càrrega pràctic dels B-52, sense que se li hagi mogut ni un múscul del rostre, el múscul de la compassió davant de la carniceria de la que ha estat responsable. És més, el gabinet d'urgència que governa Espanya continua la seva tasca de reeducació militarista de la població, tasca començada durant la campanya del referèndum de l'OTAN i aquí el tenim, aquí continua apuntant la banya intervencionista en enviar un grup de paracagudistes al Kurdistan per exercir d'infermers o celadors armats. Ja està bé la feina humanitària concreta que

desenvolupen, però és espúria en el marc de la tossuderia pedagògica de fer empassar al poble espanyol la necessitat d'entrar en la lògica del militarisme i de l'intervencionisme imperialista al servei del Nord.

Hem presenciat una guerra colonial, mistificada com totes les guerres colonials, en el passat gràcies al cine dedicat a glossar les gestes contra tot tipus de colonitzats i en el present gràcies a una indústria de la informació generalment alineada al costat dels poders econòmics i socials, ni tan sols al servei de la informació com a mercaderia en un mercat lliure. Ha estat aquesta complicitat amb els poders fàctics el que ha portat a bona part dels nostres mitjans de comunicació a prescindir del fet que operaven en un mercat on eren majoria els partidaris de la pau. Han actuat d'agents intoxicadors, de mitjans orgànics al servei de poders ocults i ens han deixat a la boca un mal gust compost de gripau i impotència. I tot per justificar una guerra que mai no ha existit. Que fou un simple linxament que dividí el món en linxats i linxadors. Ultim o primer pas de i per al mateix ordre internacional.

Manuel Vázquez Montalbán

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

nom i cognoms: _____
 adreça _____ població _____
 codi postal _____ comarca _____ tfn: _____

Se subscriu a la revista MOCADOR per un període d'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de 1.000 pessetes (4 números) a pagar mitjançant domiciliació bancària.

Distingits senyors:

Banc/Caixa.....Agència.....Població.....

Compte/Llibreta-núm.....

Banc/Caixa domiciliat al carrer.....núm.....de.....

Jo (Nom i cognoms).....

domiciliat al c/pç.....núm.....de.....

autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a.....de.....de 19.....
 (Signatura)

Envia aquest full a: MOCADOR-Casal de la Pau, Cervantes, 2, pral-1. 08002-Barcelona.

MOMENTS, SEQÜÈNCIES, INSTANTS

Sembla ser que el tema de l'objecció ¿quina objecció? va per llarg. Des del moviment hem de dir "millor! això rutlla!" i ens confirma la sentència que el millor antimilitarista -igual que l'indi- no és el que és mort.

Podem sospitar, i sense ser massa intel·ligents -ni tan sols futuròlegs- que algú, llegiu-hi l'Estat i els seus mecanismes, preparen una altra ofensiva contra l'objecció; potser la mare de les batalles. He dit una altra perquè recordo moments àlgids com el 84, amb l'aprovació de la llei; maig del 85, les primeres col·lectives; gener 89, els primers insumisos de facto; novembre 89, els consells de guerra; i a partir d'aquí feu memòria, que ens toca ben a prop.

El moviment antimilitarista sempre ha sabut donar una resposta més o menys encertada en cada moment, cosa que en justifica la seva existència. Però tampoc no hem de ser triomfalistes, perquè, ara també vénen a liquidar-nos. I tu, què hi penses fer?

El nombre d'objectors legals ha augmentat de manera considerable, cosa que ha alarmat les autoritats competents, que han reaccionat des de diverses bandes.

Primera, neutralitzar numèricament l'embús. Ha hi ha hagut una amnistia a finals del 89 i la segona sembla que no trigarà gaire. D'altra banda, i potser la més efectiva, és la canya dura contra els insumisos. Però no tots. Cal uns caps de turc i toca qui toca. Ja tenim gent condemnada i complint la sentència; com déu mana i la llei recomana. Es va començar, ai las, pels insumisos a la PSS. ¿Oí que recordeu aquells nois que van negar-se a INSERTAR-SE a l'INSERTO d'Albacete? Doncs ara són a la presó per dos anys i quatre mesos. ¿Recordeu també aquells primers consells de guerra contra el Carles i el Josep Maria? Doncs per solidaritat el Josep Maria també és a la presó per completar els tretze mesos. ¿Recordeu aquells nois que no van voler anar a la guerra del Golf, el Manuel Blázquez i el Josep Antoni Escalada? Doncs encara són de manera preventiva a Cartagena. ¿Oí que coneixeu algun insumís? Doncs potser algun dia d'aquests us assabenteu que l'han engarjolat. Sembla ser que abans de les

vacances d'agost volen anar a tota marxa, als jutjats.

Però el govern encara té més recursos. Un d'important, vendre la moto -de gran cilindrada però amb frens de cotó- que redueixen la mili a nou mesos i que serà una cosa digna; amb respecte fins i tot dels drets humans. Veieu si no les sancions per novatades i els escàndols financers que es destapen.

Queda, però, la millor, fer que la PSS funcioni. En aquest camp la Gene juga el millor dels papers. Perquè "fer la prestació és servir Catalunya" (JNC), i més coses.

I nosaltres, què hem fet mentrestant? Doncs feina, feina, feina; ben feta? amb o sense fronteres? Hem hagut de fer de tot. I em remunto a la tornada de les vacances de Pasqua. Aquella mateixa setmana els no-golfos Escalada i Blázquez, conjuntament amb més insumisos, es presenten a l'Isquierdo, que els dona el bitllet, en porquera de segona classe, cap a Cartagena.

El diumenge 14 d'abril fem una caravana de vehicles. Uns 15 cotxes, a part de motos i bicis, recorren Barcelona ciutat deixant constància escrita, octavetes, de la nostra reivindicació: Llibertat insumisos. Ens acabava d'arribar també la notícia que havien empresonat, també a Cartagena, Antonio García Quesada, de la colla d'Albacete. Era el primer objector de la democràcia -he, he- que entrava a presó per acomplir una sentència ferma.

En aquesta línia decidim, el dissabte 20, retre un homenatge als exèrcits i a la mili. La policia, poc feta a això de la cultura, no ens deixa donar forma a una pila de fem. Ells s'ho perden perquè el monument queda fet una caca, potser per allò de les metàfores.

Per sant Jordi: llibres, roses i paradetes. Tampoc no falten ni les octavetes ni la convocatòria de la mani per al 26 d'abril. No omplim la Rambla com altres vegades; som al voltant del miler. Sospitem que la gent que hi falta eren al Kurdistan enviats en aquestes grans campanyes de solidaritat que munten els governs occidentals després de les masacres.

Comença la "gran campanya" electoral per als partits. El cap de setmana 11 i 12 de maig baixem a Cartagena. La infor-

mació l'ha coberta un enviat especial del MOCADOR. Quan tornem ens integrem en aquesta campanya. Aprofitem les tanques del PSC-PSOE -amb allò de la feina, feina, feina, o el bona feina- per recordar a l'electorat una idea que els socialistes no esbomben gaire, QUE EL PSOE FA FEINA EMPRESONANT OBJECTORS. S'edita per al cas un cartell explicatiu amb el signe-bomba del PSOE. El dissabte 18 se'ls visita a casa seva, al carrer Nicaragua. Ves per on fem una cadena humana que uneix aquesta casa amb la Model. Fins i tot els més curts entenen el significat de l'acció...

Els diversos col·lectius locals, sobretot els Mili-KK, tenen molta feina a visitar mitjans dels capos del PSOE. Si a Santa Coloma els mateixos gorilles i militants del partit insulten els antimilitaristes, a Cornellà els empenyen, a l'Hospitalet els comencen a currar i detenen algú i a Granollers van a totes. Aquesta tensió disminueix. Així al Palau Sant Jordi, miting final, tothom ignora la trentena llarga de familiars d'insumisos repartint octavetes. Ignorar resulta senzill. En aquesta campanya ningú no ha parlat dels assistents socials de l'Ajuntament de Barcelona, en vaga; ni dels veïns de Ciutat Vella contra el Pla Liceu, ni dels treballadors de Tevetrés que deien PROU! al Culler.

El dissabte, 25 de maig, diada de reflexió, vam tornar a sortir al carrer, en caravana de vehicles, per recordar un tema prou important per a la reflexió, que el PSOE empresona objectors. I els diumenge, vots, salts, rebots... Pasqual Maragall torna a ser alcalde olímpic. Poc diuen que aquí, com a la resta de l'Estat, els socialistes estan perdents regidors i vots; ens fa molta gràcia. És possible que els socialistes aviat ja no siguin els nostres enemics número u. Caldrà veure qui és l'alternativa de poder. De moment, però, no es tallen ni un pèl. Quan llegireu aquestes ratlles de ben segur que ja han presentat la ponència que ha de servir de base per articular el projecte de Reforma de les Forces Armades. Pel que sembla, als diaris ja han obert la veda. No hi ha dia que no surti un article sobre el tema, caldrà veure si també es deixarà sentir la nostra veu. Si ens ensumem massa censura i manipulació, llenço una proposta: que el MOCADOR es converteixi en DIARI.

CAP A UNA ASSEMBLEA UNITÀRIA PER L'AUTODETERMINACIÓ

En els debats per configurar un nou model per a Europa, el dret a l'autodeterminació apareix com un gran repte, esperançador i, alhora, com un tema conflictiu, pel fet que implica superar els sistemes encara dominants en el nostre continent. El dret a l'autodeterminació, entès des de la perspectiva de l'alliberament, és, abans de res, l'autoafirmació de la sobirania d'un poble i, per tant, també el dret a la seva independència. El seu exercici implica una forma d'entendre la política i la societat basada en l'autoorganització col·lectiva i en la participació directa i permanent dels ciutadans i ciutadanes en tots els àmbits que afecten la seva vida; en la superació, per tant, d'una concepció de la democràcia que redueix i limita la participació a les eleccions periòdiques i al vot; en la cultura política que es manté creativa amb la mobilització.

Tot i les reformes polítiques dels últims anys, el nostre poble no solament no ha assolit els objectius d'autodeterminació que des de sempre han format part de les seves lluites d'alliberament, sinó que, a més, pel seu caràcter de miratge democràtic, aquestes reformes han dut a una acceptació conformista de l'actual marc jurídic-polític, com si aquesta fos l'única estructura possible d'assolir.

Davant la necessitat de sortir d'aquesta situació, s'imposa unir tots els esforços per superar els models limitadors de les nostres llibertats individuals i col·lectives, i posar les condicions per tal que el dret a l'autodeterminació comenci a ser exercit en els fets, com a pas imprescindible per obtenir el reconeixement de la plena sobirania nacional dels Països Catalans.

Com a persones compromeses en la voluntat d'avançar cap a aquests objectius, els sotasignats i les sotasignades, aplegats per unes preocupacions que voldríem que coincidissin amb les més profundes del nostre poble, proposem d'endegar un moviment social, polític i cultural que, per damunt de partidismes i de personalismes, vagi cap a la constitució d'una assemblea unitària que promogui l'exercici del dret a l'autodeterminació i avanci en la perspectiva d'un procés constituent.

En aquesta línia, convoquem totes aquelles persones compromeses en la recerca d'una societat participativa i democràtica directa que afavoreixi la plena igualtat social i econòmica; que

satisfaci els drets i les reivindicacions de les classes populars; amb el desenvolupament autònom, solidari i ecològic; antimilitarista i no patriarcal; integradora de tota la nació catalana; no discriminatòria per raons d'origen o d'opció; i de cooperació plena en el marc d'unes noves relacions entre els pobles.

Maig de 1991

Teresa ALABERNIA
Imma ALBO
Aureli ARGEMI
Francesc ARNAU
Xavier BABURES (sindicalista)
Ignasi BAGUR
Carles BENITEZ
Fèlix CUCURULL
Carles DOLÇ
Xavier GARRIGA (alcalde de Sant Pere de Ribes)
August GIL MATAMALA
Joan GIRAL (sindicalista)
Guillem-Jordi GRAELLS
Antoni INFANTE
Josep Maria JANSA
Bernat JOAN
Ermen LLOBET
Joan MARTINEZ ALIER
Antoni MASSAGUER
Josep Maria MORAGRIEGA (insubmis)
Jordi MUÑOZ
Josep Maria NAVARRO
Lluís PARAREDA (insubmis)
Josep PUIG
Natàlia REI (sindicalista)
Jordi ROVIRA (insubmis)
Blanca SERRA
Enric SERRA
Eva SERRA
Isabel-Clara SIMO
Jaume SOLER (alcalde d'Arbúcies)
Enric TARREGA
Toni TULLA
Jordi VIA
Ignasi VILA
Lluís Maria XIRINACS

LLUÍS LLACH, MIQUEL MARTÍ I POL I INSUBMISSIÓ

Miquel Martí i Pol va rebre dijous dia 6 de juny el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes a la seu d'Omnium a Barcelona, en un acte que va comptar amb l'assistència del president del Parlament, Joaquim Xicoy, i del conseller de Cultura, Joan Guitart. Montserrat Sans va llegir un text que havia preparat Martí i Pol per agrair la concessió del Premi. Però els homenatges no es van acabar aquí i dissabte el recital de Lluís Llach, organitzat per l'Assemblea Antimilitarista d'Osona, es va convertir en un homenatge popular al poeta. El propi Llach, que també havia estat dijous a Barcelona, va recordar l'amistat que l'uneix amb Martí i Pol.

No es podria trobar un c'ctel més gustós que el que es va poder assaborir dissabte a la nit al pavelló de Roda de Ter. Els ingredients: Lluís Llach, Miquel Martí i Pol i Insubmissió. Una barreja molt difícil de repetir en el marc de Roda, perquè "totes les coses són irrepetibles", com deia Lluís Llach després del concert.

El motiu inicial que va portar Llach a cantar a Roda era la Insubmissió, però la motivació es va anar inflant quan es va afirmar la presència al concert de

Miquel Martí i Pol. No es podia deixar passar una ocasió com aquesta per homenatjar el poeta guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, íntim amic del cantant de Verges. Per totes aquestes connotacions especials, el concert de dissabte va esdevenir un acte molt emotiu.

El recital va comptar amb dues parts molt diferenciades. Lluís Llach va obrir el repertori amb Venim del nord, venim del sud, com acostuma a fer en els seus darrers recitals. Després va oferir un seguit de temes molt coneguts per un públic fidel, que entonava en vau baixa les cançons. Així, es va poder escoltar Maremar, Un núvol blanc, Abril 74, Alè, Itaca, I amb el somriure la revolta, Els meus ulls aquí. Astres va concloure la primera part del recital.

En reprendre's el recital, Martí i Pol i la Insubmissió es van convertir en els protagonistes. El moment més emotiu va ser quan Llach va interpretar en solitari uns poemes del poeta rodenc, que feia molt temps que no cantava, però que "necessitava fer-ho en aquell moment" per mostrar el seu amor a Martí i Pol. Quan Llach va entonar l'última nota, el públic va posar-se dempeus i va esclatar amb

forts aplaudiments. Durant tot el concert, Llach i Martí i Pol es van intercanviar gestos d'agraïment, que van fer vibrar el públic. "L'amistat entre nosaltres va sorgir quan vaig musicar els seus poemes", va dir Llach. Des d'aleshores els llaços es van anar fent més forts.

Els mateixos organitzadors, l'Assemblea Antimilitarista d'Osona, i l'Ajuntament de Roda van homenatjar el poeta. Martí i Pol va rebre un ram de flors insubmises, que va acollir amb molta alegria. Durant l'acte es va recordar els insubmisos que actualment estan empresonats i es va fer una cirda contra el servei militar. L'alcalde de Roda, Francesc Xavier Ventura, també va felicitar el poeta des de l'escenari. L'emoció va tornar a pujar de to amb les cançons Insubmis i Roda, del seu últim elepe Torna aviat. Les aproximadament 800 persones que van assistir al recital van respondre molt bé. Llach, que es va mostrar molt motivat en tot moment, va haver de fer diversos visos. Dissabte, Llach va tornar a demostrar que les seves cançons són molt més que això.

N.B.

El 9 Nou, dilluns 10 de juny de 1991.

FULL DE VINCULACIÓ

Nom i Cognoms..... Adreça.....
població.....codi postal.....comarca.....
telèfon.....Situació respecte al servei militar.....

- ☐ Desitjo vincular-me al MOC i rebre informacions i les convocatòries d'assemblees (modalitat lliure de quota).
☐ Desitjo vincular-me al MOC i rebre informacions, convocatòries d'assemblees, la revista MOCADOR i tenir dret a descomptes per la compra de material

☐ Quota mínima 1.000 ptes/trimestre o 4.000 ptes/any

☐ Quota de suport:.....

Faré efectiu el meu pagament mitjançant:

☐ domiciliació bancària (Cal omplir la butlleta adjunta)

☐ ingrés al C/C 939-14 de l'agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar el resguard)

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom i Cognoms del titular.....

☐ compte número..... ☐ Banc.....
☐ llibreta número..... ☐ Caixa.....

Agència núm..... Adreça agència.....

població.....codi postal.....

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin, fins a nova ordre, el rebut que al meu nom presentarà MOC-Casal de la Pau.

....., ade..... de 199....
(Signatura)

HAPPENING ANTIMILITARISTA: EL MILLOR MONUMENT A L'EXÈRCIT

Es evident que la preocupació institucional per les manifestacions artístiques populars ha crescut molt en els darrers anys. El dissabte, de en tinguérem una bona mostra en la desinteressada i jo diria que entusiasta participació de la policia nacional en un happening organitzat pel moviment antimilitarista davant del govern militar. El happening és un model artístic en el qual el moviment alternatiu en general -i no pas en mal lloc els antimilitaristes- ha sobresortit molt des de fa temps. És un gènere que s'avé molt amb un temperament festiu, no competitiu i no comercial. Total, que el dia en qüestió es tractava de fer un monument escultòric dedicat a l'exèrcit. En la línia de constant recerca i experimentació que ens caracteritza, vam decidir utilitzar un material realment nou en aquest

gènere: la merda. La realització de l'escultura havia de ser col·lectiva i molt ràpida. Per rematar l'efecte de la performance, en acabar l'obra havia d'aparèixer la policia per rodejar-la i aconseguir un quadre plàstic d'una harmonia colpidora. En general la cosa va sortir força bé, però hi va haver un petit error de coordinació. Els efectius policials, potser esperonats per uns superiors desitjosos de mostrar al món la seva accelerada democratització, o potser moguts per un afany de protagonisme (hi havia la tele) que com a mínim cal qualificar d'oportunista, van arribar ben bé cinc minuts abans d'hora, de manera que una part del material previst no va poder ser utilitzat. De totes maneres, el moviment, que no és rancuniós, confia que la propera vegada la col·laboració s'ajustarà més, en interès de l'art, al programa convingut.

ELS I LES ESTUDIANTS TAMBÉ DIUEN NO A LA MILI I A L'EXÈRCIT

El passat 9 de maig la gent de la Coordinadora Antimilitarista Mili-KK vam organitzar un seguit de referèndums a centres d'ensenyament mitjà de Catalunya. L'objectiu principal d'aquesta activitat era començar a introduir dins la gent jove el debat sobre la reforma del servei militar, així com treure al carrer la sortida que exigim des del moviment antimilitarista a aquesta discussió, que s'ha de veure molt aviat a les "cortes españolas", i que no és un altra que l'abolició de la "mili" en el camí cap a un futur sense exèrcits. També era un bon moment per donar a conèixer l'actual escalada repressiva que, contra els insubmisos, estan duent a terme govern, jutges i militars. Tot això es va fer amb un intens treball previ de propaganda i explicació per mitjà de xerrades als mateixos instituts.

Els resultats de l'enquesta han estat força positius, tenint en compte que ha estat la primera experiència d'aquest tipus que portem endavant el conjunt de la coordinadora. Si agafem el recompte de dades que van arribar al Casal (va haver-hi gent que no va enviar els resultats), veurem que hem aconseguit arribar a quasi una trentena de centres i que han participat en el referèndum prop de 6000 estudiants. Pel que fa a les preguntes, veurem que el tant per cent de joves que es posicionen per l'abolició del servei militar, aproximadament un 85 %, baixa fins prop del 60 % quan es tracta de plantejar-se un món sense exèrcits, el qual, essent sens dubte un resultat positiu, ens ha de fer reflexionar. I això, en el sentit que el moviment ha de continuar fent l'esforç de donar sortida pública als nostres arguments contra els exèrcits, que poden quedar molt diluïts dins l'actual debat parlamentari, on s'està donant el falac argument que l'única alternativa possible al servei militar obligatori és un exèrcit professional. La nostra és, per suposat, l'abolició, tant d'un com dels altres, qüestió que ens plantegem no en un món com l'actual sinó en un altre tipus de societat justa, lliure i solidària. Tampoc no hem de deixar de banda la tasca de desemmascarar la propera reforma del servei militar; aquesta ha de ser una de les nostres prioritats si volem impedir que el rebuig social generalitzat al servei militar i la continuïtat de la desobediència envers ell afuixin, perill agreujat per la intensificació de la repressió contra els insubmisos, que pot tenir efectes negatius si no continuem aturnat-la com fins ara hem fet.

Per anar acabant amb les reflexions post-electoral, la gent del MILI-KK ens hem de congratular del resultat de la iniciativa de fer aquest referèndum. Ens han arribat rumors sobre que, a d'altres indrets de l'estat, també s'estan fent coses semblants, per exemple la gent del Kakitzat de Biscaia, on d'una població escolaritzada a l'ensenyament mitjà de 30000 estudiants, han fet l'enquesta 15000, amb una resposta molt positiva.

I és que sempre, però en moments com l'actual, amb un gran bloqueig informatiu sobre les activitats del moviment antimilitarista i una saturació de notícies sobre les bondats

del nou servei militar, cobra especial importància l'extensió dels suports socials per la base, i el fer arribar el nostre discurs a la gent que es veurà més afectada pels anys, esperem que siguin pocs, que li queden de vida al servei militar, és a dir, els joves de 14 a 18 anys, oferint-los una oportunitat, que ben poques en tenen, de dir la seva. A ells és on més directament s'adreça el missatge del govern i és on també nosaltres ens hem de dirigir per contrarrestar-lo. Així que el referèndum ha estat un altre granet de sorra, petit però important, que ha posat el MILI-KK en aquesta muntanya, cada dia més gran, que és la lluita per una societat desmilitaritzada.

COORDINADORA ANTIMILITARISTA MILI-KK

INSTITUT	LLOC	SI (A)	NO (A)	SI (B)	NO (B)	VOTS
LA PINEDA	BADALONA	125	264	125	264	397
POMPEU FABRA	BADALONA	77	460	224	320	544
ATENEU OBRER	ST. ANDREU	78	170	94	125	249
MELÉNDEZ PELAYO	GRÀCIA	34	139	75	95	176
EUGENI D'ORS	VILAFRANCA	14	108	39	83	127
PUIG CASTELLAR	SANTA COLOMA	48	259	122	183	307
TERRA ROJA	SANTA COLOMA	26	156	68	114	182
LES VINYES	SANTA COLOMA	24	110	35	99	134
SALÇARCEDA	SANTA COLOMA	61	178	115	123	244
ALZINA	J.P.I.	28	251	17	256	279
BARNA CONGRÉS	J.P.I.	59	267	141	194	326
SEDETA	J.P.I.	15	211	125	91	231
J. BOSCA	SANTS	22	185	67	132	212
SUNION	SANTS	12	318	68	248	313
IPSI	SANTS	9	145	62	92	158
PROA	SANTS	3	135	28	98	141
ETP HOSTAFRANCS	SANTS	47	326	90	277	381
ETP HOST. NOCTURN	SANTS	18	134	40	104	154
VALLDEMOSA	ST. ANDREU	38	237	57	211	285
ICÀRIA	POBLE NOU	13	109	35	87	122
CALASSANÇ	J.P.I.	50	334	102	256	396
FORT-PIUS	EIXAMPLE	30	178	90	121	216
VILOMARA	HOSPITALET	44	150	77	117	199

A: ESTÀS D'ACORD AMB QUE UN MÓN SENSE EXÈRCITS ÉS UN MÓN DE PAU?

B: ESTÀS D'ACORD AMB L'ABOLICIÓ DE LA MILI?

L'EVANGELI SEGONS SANT GUINARI

En aquells dies, Jesús digué als deixebles la següent paràbola: "la moguda de la insubmissió és com un partit de futbol entre el Barça i el Real Madrid. En començar el partit el Barça dominava, creava ocasions de gol, i va marcar l'1 a 0. Just després, però, un malentès de la defensa va fer que el Barça es marqués l'empat a 1 en porteria pròpia. Aquest va ser un gol psicològic que va desmoralitzar molt l'equip del Barça, i va crear malestar entre els diferents jugadors. El Real Madrid va esperar fins el minut 20 de la segona part, i ara intenta superar el contraatac als blau-grana, i tal com estan les coses, el partit podria acabar amb 1 a 7 pel Real Madrid. Per això cal que tots els jugadors es tornin a situar a la seva zona del terreny de joc, i tots junts s'empesquin una tàctica per parar els atacs blancs, i aconseguir la victòria."

En veure que els deixebles no es quedaven amb la pel·lícula, els va explicar: "el Barça representa els bons, els antimilitaristes, mentre que el Real Madrid representa l'equip del govern, els militars. Els primers minuts de domini del Barça són les primeres presentacions, el ressó que va tenir la moguda, que va culminar amb el gol, l'1 a 0, quan els consells de guerra es van convertir en un judici dels insubmisos als militars, i no dels militars als insubmisos. El malentès de la defensa és el recurs. La por de dos dels defenses (MCC i LCR) que preferien mantenir el resultat en comptes de buscar la golejada, i la manera impresentable com s'ho van muntar per fer valer els seus interessos de partit per damunt de la decisió consensuada per unanimitat per l'assemblea d'insubmisos, van fer que la pilota acabés al fons de la nostra pròpia porteria, era l'1 a 1. El minut 20 de la segona part és el moment actual, en què els militars ens intenten colar gols per tot arreu, mitjançant consells de guerra i judicis a insubmisos, i els primers empresonaments amb sentències fermes arreu de l'estat. El final crec que l'haureu entès: és el moment d'intentar superar rancúnies (això va pels anarkos i rebotats diversos), de deixar a la calaixera els interessos partidistes (això va pels anteriorment mencionats) i posar-nos a pensar, fer accions radicals i tot el que calgui (això va pels que no ho estiguin fent). O sigui, no barallar-nos per les diferències que tots sabem que tenim, sinó tirar endavant amb allò que ens uneix, la lluita insubmissionista."

Un cop dit això, Jesús i els deixebles se'n van anar de copes i es van menjar els bocates de peix que els havien sobrat del dia de la multiplicació.

ME'N VAIG A LA MILI

Apreciada direcció del Mocador:

Si en la meua darrera carta us exposava els meus dubtes entre si fer-me insubmís al servei militar o declarar-me objector a veure si tenia sort i no em cridaven per fer la PSS, ara la meua opinió ha canviat radicalment: me'n vaig a fer la mili. Després de tant valorar pros i contres d'insubmissió a la mili, o objecció legal i després insubmissió a la PSS, etc. ha arribat aquesta nova llei del servei militar que m'ha tret de dubtes. I és que és la reconya: demanaré fer la mili al Cuartel del Bruc, que està al costat de la facultat (jo estudio a la facultat d'econòmiques a Pedralbes), començaré a mitjans de setembre, després dels exàmens, i així acabaré a mitjans de juny, just a temps per fer els exàmens de fi de curs amb tranquil·litat. També demanaré, si pot ser, horari de tarda, per no perdre'm les classes. I les guàrdies nocturnes demanaré que me les posin els dies abans dels exàmens, perquè com que igualment no dormiria per poder empollar, així empollo a la garita que s'està més tranquil. Espero que no hi hagi cap problema, tot i que em sembla que hauré de fer molta cua, perquè m'imagino que tota la gent de Barcelona voldrà anar al Bruc, i diuen que els que sobrin igual els envien a Melilla i Ceuta, que no hi vol anar ningú. Ara, que la cosa que més m'agradaria seria que hi hagués alguna crisi bèl·lica, qualsevol coseta, com allò del Golf Pèrsic, i que s'incorporessin a les dones, a veure si així lligo. Això sí, moralment estic amb els insubmisos.

Josep Lluís Primaveres
Montcada i Bifurcació

UNA MICA DE GREENHAM COMMOM PEL 15 DE MAIG

El 15 de maig és el dia internacional de l'Objecció de Consciència i cada any es dedica aquesta diada a un tema concret. A la trobada d'objectors/es de l'estiu passat, l'ICOM (International Conscientious Objectors Meeting) es va acordar, després de moltes trencades de cocus, fer una combinació dels dos temes que s'havien proposat pel següent 15 de maig: un era "les dones contra els serveis obligatoris" i l'altre "l'Objecció de Consciència a l'Est i l'Oest contra els exèrcits". D'això, en va sortir un poti-poti que, traduït d'una forma entenedora i viable, seria: "Les dones contra els exèrcits i els serveis obligatoris".

Amb aquest lema, doncs, es pretén centrar la diada de l'OC en la implicació de les dones en la lluita antimilitarista; les dones com a una veu més de la societat que crida contra tot estament militar que, com ja és sabut i resabut, no fan més que potenciar valors tan negatius com són el masclisme, l'obediència cega, la violència, la submissió,... També fan, les dones, un crit de protesta contra els serveis obligatoris, ja que aquests segueixen els mateixos esquemes i estructures que els altres i ara pretenen implicar-hi també a les dones (com si no en tinguessin prou de fer -o intentar fer- pringar només als tios!).

Però tot això no s'ha de veure com una qüestió que afecta únicament a un sector de la societat, sinó que és un problema molt més ampli i social, i com a tal, s'hi veuen implicades totes les persones de la societat. Totes, eh?

En tots els països on se celebra el dia internacional de l'OC, es fa d'acord al tema escollit. Així, a l'Estat espanyol es va proposar de convidar dues dones de Greenham Common perquè, oferissin xerrades, ja que aquesta comunitat és bastant representativa del que són dones que viuen en lluita permanent contra el militarisme.

Molts grups "moqueros" s'apuntaren a organitzar actes pel 15 amb les dones de Greenham, així que, en vista de la demanda, en vingueren 4, i es dividiren: dues per la zona del nord i les altres dues pel sud, seguint un itinerari força atapeït. Com que òbviament el 15 no podien estar a tot arreu, en la majoria d'indrets es va haver de celebrar uns quants dies abans o després.

A Barcelona va tocar el 8 de maig (sí, un 15 bastant prematur...) i aquell vespre el MOC va organitzar un acte-xerrada al Centre Cívic La Sedeta, on hi participà una dona de DOAN (Dones Antimilitaristes), una del MOC (ehem!) i les dues dones de Greenham Common, que

van explicar les seves batalletes. Elles parlaven en anglès -of course-, però com que aquí això de l'"inglès pitinglish" encara ho portem molt peix, comptàvem amb una traductora que ens ho va fer tot molt més entenedor. A l'acte va assistir-hi una cinquantena de persones, que, quan es va acabar, es van poder atipar de valent amb el pisco-lavis tan casolà (pa amb tomàquet i companyia) que vam preparar.

Greenham.... què?

Greenham Common. Sí, sona poc familiar perquè per aquí no se'n sent a parlar gaire, però de fet, aquesta comunitat ja fa bastants anys que existeix. És una terra comunal situada prop d'un poblet, Newbury, a Berkshire (Anglaterra), però temps enrera el Ministeri de Defensa en va pendre possessió (pel morro!) i durant la 2a Guerra Mundial s'hi ubicà una base aèria i fou utilitzada amb fins militars. La base va caure en desús durant uns quants anys després de la guerra, però les terres no es retornaren als municipis propietaris i el 1951 el Ministeri de Defensa comprà les terres contra la voluntat de les autoritats locals. Anys després, la base va ser llogada als nord-americans (que sempre es fiquen per tot arreu!), i actualment, tot el personal que treballa allà és americà, excepte la policia britànica del Ministeri de Defensa (MOD) i les Forces Aèries britàniques (RAF).

La base de Greenham Common, que fa 9 milles de perímetre (Déu n'hi do!) i té la pista d'aterratge més llarga del món, va ser un dels emplaçaments escollits per instal·lar-hi 96 míssils cruise (creuers) de mitjà abast, els primers míssils d'una nova generació d'armes nuclears procedents de la "buzz bomb" alemanya. De fet, la potència d'un míssil cruise equival a la de 15 bombes com la que va caure sobre Hiroshima en la 2a Guerra Mundial. Amb el tractat de desarmament als països europeus del 1989, s'acordà eliminar els míssils de mitjà abast; però no va ser fins el març d'enguany que van ser retirats tots els míssils de Greenham, i malgrat que durant la guerra del Golf Pèrsic es va utilitzar la base com a magatzem d'armament i com a punt de sortida d'avions B-52 cap al Golf. El que ara no se sap és si queden encara caps dels míssils a la base (el tractat no ho contemplava), que són molt perillosos perquè contenen plutoni i serveixen per fer proves de remodelització d'armament. O sigui que, de pla de desarmament, res!

Quan hi van instal·lar els míssils, els moviments pacifistes no tardaren a fer

crits de protesta, sobretot a causa de la indignació generalitzada perquè no s'havia consultat prèviament al Parlaemnt l'emplaçament dels míssils. Així doncs, el 5 de setembre del 1981 es va organitzar una marxa de 180 Km. des de Cardiff (Gales) fins a Greenham, i es demanava que es fes un debat públic per televisió sobre la instal·lació dels míssils nuclears a Greenham Common. La marxa va ser organitzada i realitzada per dones (excepte 4 homes que les acompanyaven principalment per fer-se càrrec de la canalla, etc...). Van arribar a Greenham amb la idea de passar-hi només la tarda, però els va entusiasmar molt la moguda i van decidir quedar-s'hi una setmana, i una altra, i una altra... i encara ara hi són. Ara és exclusivament un campament de pau de dones i la seva vida és la lluita constant contra el militarisme de la base.

I què fan a Greenham? (Come on!)

Malgrat que a Greenham només hi visquin dones, de vegades -sobretot al principi- també hi ha hagut nens. De fet, un va néixer a allà; i es va dir Peter Greenham. Poques són les dones que hi viuen permanentment, la majoria van i vénen, de totes les edats i nacionalitats; n'hi ha que s'hi passen dos dies, n'hi ha que s'hi tiren mesos sencers, i per això es fa tan difícil dir un número exacte de dones, però a grans trets, oscil·len entre les 30 i les 600 dones.

La comunitat està subdividida en 8 campaments, un per a cada una de les portes d'entrada a la base, i el nom de

cada un d'ells coincideix amb el color del qual està pintada la porta. Quan hi ha moltes dones estan oberts tots els campaments, però quan són poques, en resten un parell. Aquest és un dels únics indicis d'organització que es pot trobar en aquesta comunitat, perquè pel que fa al treball, a les accions, al sistema de vida, etc... no tenen cap tipus d'organització, ni tantsols assembleària, sinó que funcionen per l'espontaneïtat, la iniciativa pròpia i la llibertat individual. És a dir, que si els ve de gust fer una acció, la fan, i si a alguna se li ocorre quelcom per fer, ho diu i a qui li agradi s'hi apunta. I així van fent. Potser l'única cosa que sí requereix una mica d'ordre organitzatiu és el fer el sopar durant l'hivern, que és quan es fa fosc molt aviat -a les 4 de la tarda-i s'ha de preparar molt d'hora; com que és un pal haver de cuinar el sopar a mitja tarda, fan torns i cada cop li toca a dones diferents.

Com ja veieu, porten una vida bastant austera i humil, i d'aquesta manera no tenen gaires despeses més que el propi aliment. Però la "money" necessària la treuen de treballs eventuals que fan quan estan fora del campament (com anar a recollir fruita, etc...), de la venda dels objectes fets per elles, o bé del compte-corrent que tenen a nom de Greenham Common i que es nodreix dels ingressos de particulars que se solidaritzen amb les dones. Així, elles, durant el dia, imagineu-vos-ho: com que no tenen cap tipus d'instal·lació, van a buscar aigua al riu, agafen llenya al bosc (de fet, fan tanta olor a llenya cremada, que se les identifica per això), van a Newbury -el poble del costat- a comprar menjar o bé a unes cases on les deixen rentar-se i rentar roba, algunes

atenen a homes o periodistes que vénen de visita, o bé es fan accions contra la base militar, i llavors pot ser que les detinguin. És a dir, que temps per avorir-se no és que en tinguin gaire.

Cal dir que solen fer unes 200 accions cada any de tipus molt variat i amb grans dosis d'originalitat i creativitat. Són importants, també, pel marcat caràcter no violent, i van des de les tradicionals ocupacions, encadenaments, etc... als sabotatges no violents, obstruccions de canonades de combustible de la base, tallar la tanca militar, ficar xiclet als panys dels edificis militars, fer una foguera enmig de la pista d'aterratge, etc., etc., etc. I totes elles, sota el lema de "No ens n'anem. Restarem aquí tant com faci falta."; així és com mica a mica van convertint en realitat els objectius que encara perseguien: el desmantellament de la base i convertir un altre cop la terra en comunal. Però això s'ho guanyen a base d'empipar i empipar els militars i policia (sí, ja ho sabem: la mateixa porqueria!); però quan a aquests se'ls acaba la paciència, es dediquen a desallotjar les dones. Al principi ho feien quatre cops al dia, la qual cosa suposava muntar i desmuntar continuament les tendes i totes les seves coses, i això els feia perdre les forces i els ànims. Així doncs, van optar per un sistema de recer més pràctic: els "benders", que són un muntatge en forma de tenda però fet amb un plàstic, pedres i algun element aprofitat de la natura (com arbres caiguts,...). Es posa el plàstic per sobre d'un d'aquests arbres i s'aguanten amb les pedres; d'aquesta manera és més fàcil treure-ho quan la poli les ve a desallotjar, que actualment acostuma a passar un cop per setmana (van millorant!), i tot i que és un pal, s'ha vist clar que no han pogut encara fer-les fora definitivament.

IMPRENTA 9 BARRIS S.C.P.
"LA PETRA"

Bellprat, 4. Barcelona 08033.
Tel.: 276 11 24

De fet, les forces repressores ja han tingut prou temps per acostumar-se a les "entremaliadures" de les dones, però la violència segueix essent l'ingredient especial que no hi falta mai. Quan fan alguna acció, en detenen a algunes i les arresten durant 7 dies, després les deixen anar i... tornem-hi!

I a judici...

El juny del 1990 es va celebrar un judici del Tribunal Suprem a Londres, on es declarava il·legal el reglament de lleis estatounidenques aplicades al territori britànic. Les dones de Greenham van guanyar el judici i això va representar la primera gran victòria pel campament perquè a partir d'aleshores, part de la base seria considerada terra comunal. Però encara avui els militars hi segueixen anant a treure les dones fora.

El 1986 dues dones del campament van ser acusades d'intrusió, després que el Ministeri de Defensa decidís prohibir l'accés públic a la terra comunal de Greenham Common. Les dones, que es defensaven sempre elles soles en els judicis, apel·laren davant la cambra dels Lores plantejant que "cap reglament podia autoritzar el Secretari d'Estat a eliminar o perjudicar cap dret de la terra comunal". Finalment, el 12 de juliol del 90, els jutges del cas rebutjaren les condemnes, i això significà una segona batalla guanyada.

Ara queda pendent un tercer judici que se celebrarà pel juny d'enguany (o sigui, ja!) i es jutjarà la il·legalitat de la tanca militar a Greenham Common. Si guanyen un altre cop, significarà la retirada de la tanca i, per tant, de la base militar. Si perden, voldrà dir que la base restarà a allà, però així podran seguir fent guarradetes als militars, que no deixa de ser molt divertit. Així que, atents tots i totes a aquest esdeveniment!

Una mica de filosofia amb batalletes...

Amb la seva lluita insistent, les dones de Greenham estan convençudes que algun dia faran fora definitivament la base militar i aconseguiran que la terra torni a ser comunal. Tot això, però, mitjançant la noviolència, i encara que aquest sistema de vida soni molt fantasma, la veritat és que -com diuen elles- estan vivint allà i allò és també una realitat (encara que molt micro). No tant micro, però, si tenim en compte que elles es coordinen amb altres dones d'arreu del món intercanviant informació, experiències, etc. D'aquesta manera, Greenham Common funciona com a una xarxa internacional de dones en lluita, però d'una forma molt personal, i sense tenir present per a res l'edat o procedència, perquè allà totes són iguals i totes valen el mateix. Sí, són uns plantejaments molt idíl·lics i utòpics si pensem en transportar-los a les nostres societats, ja que mentre estiguem sota principis imperants com els de l'ambició, el poder, la competitivitat, etc... Greenham Common serà només un

conte illús de fades. Elles tampoc pretenen estendre el seu "way of life" a la resta del món, perquè seria impossible i perquè no aspiren a fer-se conèixer ni difondre les seves mogudes, sinó que, el que fan ho fan per elles mateixes, perquè valen fer-ho i perquè forma part de les seves vides.

Tanmateix, com més dones siguin, més dificultaran l'existència del militarisme. I la veritat és que els polis ja es comencen a mosquejar per les accions que les dones protagonitzen (que quedi clar: sense afany de protagonisme!), ja que evidencien el poc control de seguretat que tenen els uniformats a la base, i sovint els obliguen a canviar-ne tot el sistema organitzatiu perquè les mosses han agafat els plànols o documents secrets (ai, pillines!).

De fet, també hi ha dones policia, però això no canvia la situació, perquè aquestes tenen molt assumit el seu rol repressor i no es qüestionen el per què aquelles dones estan allà. Tanmateix, les dones de Greenham no es donen mai per vençudes, i quan estan detingudes, com que el llenguatge de la violència no el saben parlar, proven de dialogar amb aquesta gentussa, intentant treure'ls la part més humana i sensiblera que, com tothom, porten a dins: voja, tocar-les el punt flac.

Dones i dones

A Greenham Common es creu aferrissadament en la importància que té que aquest camp sigui exclusivament de dones. No com un refús o exclusió dels homes, sinó com una inclusió de les dones en les lluites antimilitaristes, en la política i en l'intent de canviar les coses que no ens agraden d'aquest món. Es tracta també de trencar definitivament amb aquests rols tan sexistes que ens imposen encara avui les societats actuals, i sentir-se quelcom més que un objecte ensinistrat per estar-se a casa i cuidar dels nens. Moltes dones, des que va començar la comunitat, s'han apuntat a aquest plantejament fins al punt d'abandonar la casa, la feina, el marit i, fins i tot, descobrir el seu lesbianisme (carai!).

Aquest campament també ha tingut les seves complicacions 3 o 4 anys enrera,

quan van venir unes dones de Londres amb uns altres plantejaments que pretenien implantar: volien organitzar la comunitat en funció d'un lideratge i que les dones es definissin políticament. Això dividí les dones en dos bàndols, però el mal rotllo acabà, sense gaires enfrontaments, quan aquestes dones marxaren. Va ser un incident que, malgrat tot, ha marcat molt a Greenham Common.

Però la unió i la força aconseguides després de tants anys i la contínua existència de conflictes al món, fa impossible el trencament de Greenham, i mentre sigui necessari el treball de denúncia contra el militarisme i les guerres, el camp de dones seguirà allà ben ferm. I per molt temps.

Per molts anys!

I de fet, ja porten vivint de forma activa i ininterrompuda durant 10 anys: Happy birthday to you!!!

El 5 de setembre celebraran l'aniversari (1981-1991) i ens asseguruen una gran festa i molta farra. Així que ja ho sabeu: esteu tots i totes convidats.

Pels qui vulguin i s'animin a fer el viatge, aquí teniu l'adreça: Greenham Common Wimmins Peace Camp

Bury's Baw Road
Newbury
Berkshire
ENGLAND

Us heu quedat amb la paraula "Wimmins"? Doncs bé, no és que m'hagi equivocat en escriure-la, sinó que aquestes dones es neguen a escriure "woman" (o "women") perquè si us hi fixeu, en anglès la paraula don es configura directament de man (home), i aquesta manca de personalitat pròpia de la paraula les empenya molt. Així doncs, tenen un gran "assortit de varietats" per designar el mot "dones": wimmins, wemooon (que sona igual però es compon de "nosaltres" i "lluna"), o wombn (que sense la n- vol dir "ventre" o "matriu", ben propis de l'anatomia del cos femení). Very curious, oi?

Núria Clotet

MOC, ... NO GRÀCIES?

EN EL DARRER MOCADOR VAM COMETRE UNA OMISSION: L'ARTICLE TITULAT **MOC, ... NO GRÀCIES** QUE POT HAVER CAUSAT ALGUNA MALA INTERPRETACIÓ. ENS VAM DESCUIDAR DE POSAR UNA NOTA QUE ACLARIS QUE FOU EL SOC

(SERVEI D'INFORMACIÓ DE L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA) QUI DEMANA L'INGRÉS AL CONSELL NACIONAL DE LA JOVENTUT EN NOM DEL MOC, JA QUE AQUESTA ORGANITZACIÓ NO TÉ ENTITAT JURÍDICA PRÒPIA.

LA REDACCIÓ

EL KLEENEX

desinformatiu per la lluita anti-militarista

Per què el Kleenex? Perquè el MOCADOR, com s'usa diverses vegades entre rentada i rentada, és una font constant de contagi. Amb un kleenex, en canvi, els microbis van de cap a les escombraries. Aquest és el principi del kleenex: tots els seus articles són d'un sol ús, i qualsevol similitud amb personatges de la "moguda" de la insubmissió no només és pura coincidència sinó que a més a més és casualitat.

* Un historiador anònim simpatitzant del Kleenex ens ha fet arribar la següent teoria sobre la figura de Sant Jordi, basada en un estudi a fons de la història de l'època: No és veritat, com fins i tot il·lustrava una portada del Mocador, que Sant Jordi fos insubmís i el drac fos un símbol de l'exèrcit. RES D'AIXO!!! El drac era insubmís, i Sant Jordi un mercenari pagat pel rei. La prova més evident d'això és que Sant Jordi anava armat, i en aquest país les armes sempre les han tingut els militars, no pas els insubmisos. El drac, a més, anava al seu aire i es negava a fer el servei militar o la PSS, cosa que irritava el rei en gran manera. El que finalment va fer decidir al rei a enviar el seu mercenari per donar mort al drac va ser l'amistat que unia al drac amb la princesa, amistat que feia que la princesa es replantegés molts temes, i criticés la política militarista del seu pare, denunciés els interessos econòmics que movien la guerra santa amb els moros, etc. I així doncs, el mercenari del rei, "Sant" Jordi, va assassinar el drac per la seva oposició al militarisme, i la princesa va ser regalada al mercenari com si fos un gerro de flors. És per això que hauríem de reivindicar la figura del drac, i convertir el dia 23 d'abril en una commemoració de la mort d'aquest gran lluitador per la pau que va ser el drac.

* Per tal de recollir fons, l'equip de redacció del Kleenex ha decidit organitzar una "porra". Es tracta del següent: com ja sabreu, la Lliga Comunista REVolucionària i el Moviment Comunista de Catalunya (o sigui, els troskos i els macacos) han decidit unificar-se en un sol partit. El que heu d'encertar són dues preguntes:

1. Quin serà el nom d'aquest nou superpartit? (valen les inicials o el nom sencer).

2. Com es definirà ideològicament aquest superpartit? a: marxista leninista.

b: troskista

c: un refregit d'"a" i de "b"

d: comunoide a seques

e: altres

L'aposta és de cent peles, i aquell/a que l'endevini s'endurà un equip musical d'alta fidelitat (el mateix que sorteja el MOC amb el calendari cada any i que encara ningú no ha guanyat).

* Per tal de tenir més èxit encara, els organitzadors de la 2a Marxa antimilitarista en bicicleta han decidit de fer les etapes cronometrades, i donar premis al guanyador, premi de muntanya, metres volants, sprints especials, etc. No es permetrà, però, la participació de l'equip ciclista de la

ONCE, perquè aquesta entitat segresta objectors.

* Donat el poc èxit de les darreres manis, l'assemblea d'insubmisos ha decidit de convocar concentració a la plaça Sant Jaume cada cop que el Barça guanyi alguna copa o lliga, i a veure si així tenim més èxit, perquè està vist que en aquest país la gent es mou més pel Barça que per qualsevol altra cosa.

MUCHOS DARIAN CUALQUIER COSA POR SABER CONDUCIR ASI.

NOSOTROS TE ENSEÑAMOS Y TE PAGAMOS UN SUELDO MIENTRAS HACES LA MILI.

En el Voluntariado Especial podrás aprender el trabajo que te guste, mientras haces la mili y cobras un sueldo.

Si tienes entre 17 y 23 años, el título de Graduado Escolar (o equivalente) y aún no has hecho la mili (o estás en ella) el Voluntariado Especial te interesa.

Este año hay más de 10.000 plazas. Puedes elegir entre la

Guardia Real, el Ejército de Tierra, la Armada o el Ejército del Aire. En sus ramas técnicas, o bien operativas.

Infórmate: LLAMA GRATIS al 900 - 100 200 y te enviaremos una Guía del Voluntariado Especial sin cargo alguno.

MINISTERIO DE DEFENSA

VOLUNTARIADO ESPECIAL. DEMUESTRA LO QUE VALES.

L'equip de redacció del kleenex no descarta la possibilitat de convertir-se en un espai fix del Mocador, i resta obert a la col·laboració espontània de tothom. O sigui, que qualsevol parida que se us acudeixi l'envieu al Casal, indicant sempre que és pel Mocador, però per a la secció Kleenex.